

ОРІЙ. «КОЗАЦТВО ЧИ КОСАЦТВО? ГАНЬБА ЧИ СЛАВА УКРАЇНІ?» (Уривки)

Вдершись у 10 столітті христосової ери в Україну, жидохристиянство починає винищувати передусім вищу касту, еліту українців, касту Волхвів, як свою смертельну конкурентну силу.

Для свого закріплення в Україні християнська орда докладає всіх зусиль, щоб усунути й другу вищу касту, на яку спиралась Волхви. Це каста воєначальників, каста Косаків, не козаків. Вищий щабель керівництва українським суспільством – щабель каста козаків – від початку християнізації України посідають іноземні найманці, варяги.

Вища каста козаків, залишившись без керівництва (найвищої каста волхвів) та без органічного зв'язку з нижчими кастами, – українським народом, – може протестувати проти християнської орди в Україні лише своїм відходом у пониззя Дніпра, в Запоріжжя, де пізніше відійде у Царство Духа Предків український цар-язичник Святослав. Ця назва – відхідники або уходники – зберігається за українськими язичниками-протестантами всі століття існування Січі, незалежно від того, що саме спонукало їх до протесту і відходу: насильство над предківською вірою чи соціальний гніт. Відступаючи за Дніпрові пороги, українські косаки опановують цю стратегічно важливу місцевість, беручи під свій контроль перевалочну базу (Дніпрові пороги) найважливішого торговельного шляху середньовічної Європи. Християнізмові не вдається повною мірою усунути українську національну еліту – косацтво. Косацтво бере під свій контроль найпотужніший економічний важіль – транспортну артерію, Дніпро. З огляду на це можемо назвати українське косацтво першим Язичницьким Орденем. Перші католицькі ордени мальтійців і тамплієрів лише через 300 років після козаків дотумкають, що, досягнувши звільнення гробу Ісусового від мусульман, можна крім цього ще й непогано заробити, пропонуючи охоронні послуги торговельним караванам, що прямують з Азії до Африки через землі, захоплені хрестоносними орденами, по суті ордами.

Академік Михайло Грушевський («*Історія України-Русі*», том 1, розділ 7) аналізує тогочасні обставини та перерозподіл сил:

«... Умовами київських князів з Візантією підтверджується, що торговельні вигоди становлять головний предмет і зміст, альфу і омегу дипломатичних зносин. Руські князі і бояри – одночасно правительство і купецькі підприємства. Київська державна політика стоїть на послугі у торгівлі, а торгівля становить знову ту економічну підвалину, на котру опираються князі і правительство...»

Очевидно, що хто володіє Порогами, той володіє Дніпром. А хто володіє Дніпром, той, здебільшого, володіє Україною.

Забезпечивши вчасно свою економічну базу, косацтво створює на Запоріжжі Січ як духовно-мілітарну базу українців для взяття реваншу, для перемоги над ворогами. (Вражий хребет – христосістична партія.) Відтоді Січ – кістка поперек горла ісусівців.

Християнізм зосередить усі свої сили на християнізації Січі, а потім і на її знищенні. Серце Січі (острів Хортиця на Дніпрі нижче порогів) піде по руках і, зрештою, буде продане за немалу суму. Ким продане серце Січі, ця фортеця українського незламного духу? Кому продане? За яку суму грошей, якщо таку взагалі можна обчислити? Продане косаками? Змилуйтесь, косаки християнізувались остаточно гетьманом Сагайдачним і стали не якимись там косаками, а *сучасними* козаками! Серце Ісуса і серце жидівки Марії для них важливіші за серце Січі! Козаки двічі, фактично без бою, здадуть Січ: спочатку Стару Січ царю Петру-1 (за місяць до Полтавської битви), а потім і Нову Січ – цариці Катерині-2 після скасування нею гетьманства. А щоб і духу не було козацького войовничого на войовничому Запоріжжі, Катерина-2 (для прищеплення козакам смиренності й невойовничості) подарує Хортицю німецькій християнській секті меннонітів. Серед інших сект менноніти відрізняються своїм надзвичайним несприйняттям військової служби. Менноніти продадуть подарунок цариці Катерині-2 за

незвичайно круглу суму царю Миколі-2. Тарас Шевченко не дожив до часу трансконтинентальної торгівлі українськими землями на українських землях, та ще й торгівлі без участі самих українців. Бо якби дожив, то подав би цілковито в іншій редакції свої слова:

«Поля твої запродані жидові, німоті. Сини твої на чужині, на чужій роботі».

До цієї теми ще повернемося і розглянемо в логічній послідовності феномен Січі, а також фатальну операцію на її серці – Хортиці.

Контрольовані християнізмом українські історики намагаються показати запорізьке козацтво саме як козацтво, як заснований Дмитром Вишневецьким-Байдою в 16 столітті (на протипагу орденам католицької церкви) Орден православної церкви. Насправді історичним корінням козацтва є його антихристиянська, власне козацька, а не козацька суть, закладена ще попередниками Святослава Завойовника, а пізніше й ним самим. «Православ'є» (грекоортодоксна фракція христосістичної партії) через свій владний вплив і надання привілеїв охристосеній старшині, власне козацькій старшині, підпорядкувало собі Запорізьку Січ. Змогло перетворити її (після захоплення патріаршого Константинополя-Цареграда турками в 15 столітті) на православний Орден для війни з турками-мусульманами; а після укладення православно-католицької унії в 16 столітті – на православний Орден для боротьби з унією і католицизмом.

Ми зустрічалися з точкою зору деяких авторів (наприклад, Канигіна) на те, що Гоголю вдалося стати видатним письменником завдяки своїй причетності до масонства, з відповідною підтримкою письменника цим масонством. Тут, звичайно, треба врахувати, що мається на увазі під масонством: якщо членство в якійсь із масонських лож, то це поверхове визначення причетності до масонства і вказує лише на чийось причетність до таємного товариства, а не на предмет масонерії-будування.

Саме фанатичний малорос Ніколай Гоголь (*див. «Тарас Бульба», розділ 3*) озвучив умову (обставину), визначальну при вступі новачків до Січі; обставину, що перетворює українського козака (вожака нації) на християнського козака (п'яного розбишаку) і стає початком трагічного падіння як самої Січі, так і всієї України. Січ для України була останньою надією на незалежність. Ця обставина – «перехрестись!» – підкреслена Гоголем майже 200 років до нас, з особливим ентузіазмом сприйнята істориками і обсмуктується донині.

Знаємо про істинну суть масонства, що полягає в розбудові фарисейського невидимого храму Соломона. В ньому фарисеї – жерці; а всі християнізовані народи – рядові прихожани. Тому бачимо Ніколая Васильєвича Гоголя істинним фарисеем і масоном через наше знайомство з його «Тарасом Бульбою». Професор кафедри історії Петербурзького істинно «православного» університету Ніколай Гоголь з метою маскування називає свій твір «Тарас Бульба», тоді як весь його зміст пропонує іншу назву: «Запорізька Січ – Орден православного християнізму»...

Бульба не просто полковник, він – воістину «православний» полковник. Бульба воює не за Україну, а за віру «православну». Його сини, старший Остап і молодший Андрій, навчаються у «православній» бурсі... Вирушаючи з синами на Січ, полковник Бульба каже: «Тепер благослови, мати, дітей своїх!.. Щоб стояли за віру Христову, а як ні – нехай краще пропадуть, щоб і духу їх не було на світі!» (*див. «Бульба». Абзац 7 перед закінченням розділу 1*).

Та ми й раніше чули це несамовите сичання «щоб і духу не було!» Це слова цариці Катерини-2 стосовно українців. Ці слова Гоголь як придворний професор історії добре знає, а як придворний письменник – зобов'язаний повторити.

Прибувши з синами на Січ, Бульба відповідно до історичної послідовності (професор історії Гоголь потурбувався про все) підбурює запорожців спочатку до походу на невірних бусурман, турків-мусульман. Потім напрям змінюється – на «католицьких недовірків» поляків. Вирушали з Січі в похід, тільки поцілувавши хреста в тутешній церкві. В поході проти католиків Бульба дізнається про Андрієву зраду «рідного»

«православія» на користь мерзотного католицизму і, як істинний присяжний «православний» Ісусівець-хрестоносець, вбиває одного сина на очах у другого: «... Тату! Та це ж наш Андрій!» – «Я тебе породив, я тебе й уб'ю!»...

Ми не можемо казати про доцільність існування такого Ордену, надто про якусь його славу для України. Якщо він приносив славу, то тільки жидо-християнському «православ'ю». Не виправдовує Орден його подібність до орденів католицизму – мальтійців, тамплієрів, тевтонів. Католицькі ордени засновані початково як християнські. Та, здобуваючи нові землі для попа римського, вони не забувають про свою національну причетність, сприяють розширенню життєвого простору для своїх націй – французької, італійської, іспанської, англійської, німецької. На протипагу їм Запорізька Січ (початково український Язичницький Орден) стала Орденем «православія» і прискорила катастрофу української нації.

(Ст. 2 – 6)

Почнемо розглядати українську катастрофу саме від часів неофіційного, підпільного, підступного проникнення Христосової орди в Україну. Почнемо за декілька століть до офіційного просвітлення українців «світлом» Христосовим, до просвітлення пекельним вогнем, запаленим Володимиром (попри рішучий опір українців). Запаленим для ганьби українців.

Шукаємо початок християнізації України, а значить і початок перетворення косацтва на мілітарну опозицію щодо християнізму – Запорізьку Січ. Звертаємо допитливий погляд у майже непроглядну темряву княжих часів... Це часи перших, історично підтверджених, інфікованих вірусом християнізму князів Аскольда і Діра. Вони розірвані (киянами) на шматки за спробу християнізувати Україну; за іншими даними – також розірвані на шматки, але вже рукою князя Олега в покарання за узурпацію влади в Києві.

Чому кажемо про декілька сотень років і непроглядну темряву в історії України до офіційної християнізації, а не про точну кількість років? Тому що, увірвавшись до України, християнізм вирубує під самий корінь всю історичну спадщину України. Спадщину у вигляді древніх письмен, таблиць, книг, скульптур; і основне, – винищує українських волхвів як носіїв неписаних, таємних знань. Натомість християнізм в особі монахів-літописців ростить і водночас толочить (заплутує) паростки христо-упосліджених бур'янів-літописів. Невипадково (внаслідок толочення української історії) сучасним «світлом» української христо-упослідженої історичної науки є не хто інший, як осоружний академік Толочко. Внаслідок толочення ми знаємо процедуру оголошення Ісуса сином божим, а також суму грошей, отриманих римським імператором від александрійської церкви за проголошення Марії богородицею (богинею), але не знаємо, що відбувалось в Україні протягом п'яти століть після «синів божих» та «богородиць».

Академік Михайло Грушевський вважає, що всі численні літописи української княжої доби є всього-на-всього компіляцією одного літопису – створеного Нестором-літописцем. На думку Грушевського, точному встановленню хронології дохристиянського періоду заважає існування не одного Аскольда, а двох Аскольдів. Мусимо зважати на цілком справедливе зауваження Грушевського, зроблене у фундаментальній праці *«Історія України-Русі», том 1, розділ 7:*

« ... Історія початків Київської держави належить до найтяжчих питань всесвітньої історії, не так через брак відомостей, як завдяки традиції, з котрою й досі наука не може собі ради дати. Розумію тут нашу кийвську літопис з її оповіданнями про початки Київської держави...»

Чому історія княжої доби є найтяжчим питанням не української, а всесвітньої історії? І що це за вказана Грушевським традиція? Знаємо – це небачене звірство жидо-

християнської орди щодо всього нехристиянського, національно-самобутнього, особливо первісного, арійського, українського, з одночасним запровадженням християнсько-літописної традиції фальшування, перекручування і спекулятивного прилаштування української та світової історії до потреб нового світового (вистражданого Ісусом і фарисеями) порядку.

Слушну пораду дає академік Василь Ключевський «Курс русской истории», лекція 5:

« ... Не шукайте в бібліотеках Початковий літопис – вас можуть не зрозуміти і перепитати: «Який список літопису потрібен вам?» Тоді й ви будете спантеличені. Досі (*початок 20 століття. – прим. Авт.*) не знайдено жодного рукопису, в якому Початковий літопис був би поміщений окремо в тому вигляді, в якому він вийшов з-під пера древнього упорядника. У всіх відомих списках він зливається з оповіданнями його продовжувачів, що в пізніших зведеннях доходять звичайно до 16 ст. Якщо хочете читати Початковий літопис у найдревнішому його складі, візьміть Лаврентіївський список 1377 року або Іпатіївський список початку 15 століття. Перший зберігався в монастирі Різдва, другий – в Іпатіївському монастирі...»

Академік Ключевський тільки підтверджує нашу оцінку історіографії, очоленої монастирськими Ісусівцями-«свято»писцями. Не дивує, що солідні історики змушені у своїх дослідженнях звертатись до свідчень іноземних (ворожих щодо хозарського «православ'я» – арабських, протестантських, семіто-католицьких, китайських) джерел і постійно звіряти з ними вітчизняні літописи, потолочені «охайними» христосівцями.

(Ст. 9 – 10)

Підходимо впритул до феномену Січі, тобто до трансформування українського національного лицарства – косацтва – у лицарство інтернаціональне – козацтво. Треба визнати, що накладений християнським літописанням гніт цензури на саме слово «козак» зводить на манівці багатьох дослідників. Та це не стосується нас, позацензурних. Нас бо стосується інше – вихід на пряму і світлу дорогу, освітлену Сонцем, а не «світлом» Христосовим.

Ясно, що кожен українець у своїй допитливості буде користуватись насамперед відомостями, взятими з національних джерел. Тому цензура Христосового «світла» спрямована передусім на висвітлення теми косацтва-козацтва саме українськими дослідниками. Характерно, що всі вони – фундаментальні академік Грушевський і професор Антонович, фанатичний дослідник Хортиці Яків Новицький та невгамовний дослідник Запорізької Січі і косацтва-козацтва професор Яворницький – пояснюють походження слова «козак» у різний спосіб. Віддають перевагу тій версії, згідно з якою слово «козак» походить від турецького «газаг» – розбійник, бандит. Тому не дивує, що тільки іноземець 19 століття француз Проспер Меріме (йому чомусь є діло українських козаків) у своїй праці «Українські козаки» подає слово «козак» як похідне від коси на голові, утвореної особливим способом підстригання і бриття голови косака, і від коси, вживаної косаками як знаряддя праці для косовиці сіна та як зброї для косовиці ворожих голів. З таким поясненням косака не просто збігається пояснення Лева Силенка у його фундаментальній праці «Мага Віра», але й обґрунтовується наявність коси як особливого знаку причетності її власника до вищої касті давнього українського суспільства – касті воєначальників.

Сережка у вусі і коса (не оселедець) на голові – зовнішня ознака косака. Ознака причетності до особливого стану давнього українського суспільства. Не кожен і не за власним бажанням може носити косу на голові і сережку у вусі (в одному вусі).

Коса на гладко виголеній голові є водночас рудимент і атавізм. Рудимент, бо з початком християнської навали коса (разом з косаками) зникає з українських княжих міст і проявляється тільки на Запоріжжі. Атавізм, бо коса на Запоріжжі починає – чи продовжує? – свій розвиток як особливий знак. Знак вищої Запорізької касті – косака.

Часто для підкреслення своєї відданості ідеалам процвітаючої батьківщини і нехтування багатства косаки очолюють військо з оголеними грудьми, без сорочки. Українське військо простує за своїми командирами, впізнаючи їх лише по косі. Тому й косак! Тому й командир! Тому й звучить гордо – косак!

Пізніше в християнізованому світі християнські чесноти смиренності сприймуть боягузтву і переходу командирів армії з перших рядів до останніх, з'являться розпізнавальні знаки – погони, петлиці, зірки великі й малі.

Бачимо, що коса має особливо принципове значення як у виникненні самого слова «косак», так і у визначенні причетності чоловіка до українського ГЕНЕРАЛІТЕТУ.

Українські чоловіки нижчого і середнього стану однозначно не мають права носити косу, подібно до того як у сучасній армії солдат не має права (та він і не наважиться) носити ознаку генерала – лампаси. Тому українські чоловіки, не посвячені в косаки, носять чуприни і зветься чупрунами. Найпростіші – свинопаси – за роботою не можуть стежити свою зовнішність, носять шапки, щоб не видно було їхньої власної занедбаності. Тому серед українців поширене прізвище Чуприна, Чупрун. Знаємо, що сподвижник Степана Бандери головнокомандувач Української Повстанської Армії генерал Роман Шухевич має псевдо Чупринка, очевидно для того, аби підкреслити своє небажання виділятися серед загальної маси українських повстанців, які звертаються до нього не інакше як «друже командир!» Не до сумніву, чуприна, як і коса, визначає статус чоловіка в давньому українському суспільстві. Глибину цієї давнини годі досягнути. Як тут не пригадати українця Михайла на прізвище Чупрун і його кмітливу жіночку Тетяну з відповідним прізвищем – Чупрунка – з опери Івана Котляревського «Москаль-чарівник». Тут однозначно неможливий – не косак, а чупрун – Михайло Чупрун поневіряється по світі, лишаючи Тетяну саменьку вдома на спокусу чужим чоловікам, спонукає проявляти особливу кмітливість, властиву саме чупрунам і чупрункам. Навіть нахабний москаль дорікає Чупруну за його недбайливе ставлення до своєї славної та чесної жіночки, на що Чупрун відповідає «Так сталося». Справді, така його доля. Він не той, кого славить-годує-збагачує і веде до вершин влади військова доблесть, зумовлена причетністю до касті косаків.

Та Михайло Чупрун не впадає у відчай. Бо зникне християнізм і з'явиться нагода вирости з чупруна до косака, а кмітливій Тетяні – з чупрунки до косачки.

Характерно, що у своїй іншій фундаментальній праці «Енеїда» (частина 6) український класик, нащадок косаків Іван Котляревський вже прямо вказує на чуприну як на ознаку причетності до соціальних низів, а також на те, що трапляється чупрунам спочатку поневірятися з кошем і просити милостиню, а потім дорости й до пана, – до косака:

«... Се родич нашій паламарці.
Недавно з кошельком ходив;
Но, бач, безокая фортуна
Зробила паном із чупруна.
Таких немало бачив див!»

Кожен чупрун мріє стати косаком. Мрія, прагнення власного розвитку цілком природне явище, все одно що прагнення маленьких дітей спочатку до повзання, пізніше до ходіння, ще пізніше до бігання, а там, дорослішаючи, – до літання. Так і квітка прагне рости, цвісти, медоносити, запилюватися бджолою і плодоносити, продовжуючи свій розвиток.

Чупрун прагне стати косаком, бодай і в передсмертну годину, – щоб, лишаючи світ живих і відходячи у вирай (за мур довічного спочину), заплести собі косу і, проживши життя чупруном, відійти у вічність косаком, відважним і славним героєм. Тому береже від ганьби те, що має і чого не може замінити косою, – чуприну.

Вирушаючи до театру для знайомства з оперою Миколи Лисенка «Тарас Бульба» (до музики не маємо жодних претензій), слова до якої написав Михайло Старицький, треба крім відповідного одягу наготувати ще й пакет – для ригання від зустрічі з відвертою пропагандою Христо-«православія». Може, знадобиться годинник-будильник на той випадок, якщо трапиться захропіти замість ригати. Третього не дано. Бо якщо слухати вибірково, прекрасну музику без слів, то будильник принесено даремно. Та й поодинокі зернина з полови слів залишиться невибраною. Десь на 12 хвилині від початку опери будильник має розбудити косака і переконати, що навіть Старицький не може уникнути історичного зв'язку козацтва з козацтвом взагалі та зв'язку коси і чуприни з відповідними верствами українського суспільства зокрема.

Не існує нічого такого, що не зазнало спотворення жидовізмом взагалі і християнізмом зокрема. Так і Старицький намагається підлаштувати поступ, самоосмислення і самовдосконалення – перехід від чупруна до косака – під монашеське використання коси. Маються на увазі чупруни. Вони на старості років знаходять притулок у «православних» монастирях у середовищі братії монахів (православних, звісно) з косою на спині, а не на голові. Старицький дає зрозуміти, що не доблесть і не слава в боротьбі за Україну приведуть чупруна до стану косака, а вчасні грошові внески до монастирської каси з перспективою стати «православним» монахом, квазікосаком. В уста чупруна Тараса Бульби Старицький вкладає такі слова:

Перекажіть ігумену своєму,
Що б'ю чолом і обіцяю щиро
Здобич давать на братії потреби, – ПОЛОВИНУ.
Хай храм святий пишається на диво всім!
Коли ж, по дужими літами
Знесилюсь я у боротьбі,
То я прийду до сеї брами
Просить пристанища собі.
Свою незганьблену чуприну
Я заплету тоді в косу.
За мур довічного спочину
Душі весь скарб свій занесу.

Бачимо, крім коси ще й чуприна має особливе принципове значення. Це підкреслює принципове значення самої коси і її власника – косака. Християнізована цензура за багато віків спотворила благородну косу, перетворила на примітивний оселедець і хоче, аби так залишалось надалі.

Оселедець є не що інше як коротке пасмо волосся у вигляді риб'ячого хвоста над лобом поголеної голови і ніяк не стосується ні чуприни, ні коси. На це вказує «*Великий тлумачний словник української мови*» у статті «*Чуприна*», де чуприна пояснюється як довге пасмо волосся (на голеній голові), що звисає над лобом або над вухом. Цей же словник, зазнавши впливу багатомісячних перекручувань, подає друге, перекручене значення чуприни – оселедець. Очевидно, шапку носили саме ті чоловіки, які мали під нею оселедець. Тут ми дійшли незаперечного висновку. По-перше, коса, чуприна і оселедець мають особливе і принципове значення. По-друге, християнізація українців з самого свого початку нищить еліту українців і намагається перекрутити історію так, щоб усіх українців зробити свинопасами, бидлом, носіями одних тільки оселедців, але ніяк не носіями коси і чуприни. Це принципово.

Ще одна причина замовчати косаків полягає в тому, що косаки володіють характерними надлюдськими властивостями – не тонути у воді і не горіти у вогні. Народне захоплення косаками-характерниками збагачує цих над-людей властивостями, якими не збагачений Ісус. Це викликає до косаків звирячу злобу ісусівців.

Характерники в народній уяві можуть превтілюватися в куці і дерева, ріки і хмари, можуть мати багато голів, ходити по воді, проходити крізь стіни – немає меж для звеличення українських лицарів.

120 років до наших днів професору Яворницькому пощастило знайти (*див. Яворницький. «Запоріжжя в залишках давнини», частина 1; глава 8*) старого дідугана, який знає про характерників з перших вуст:

– А скажи, чоловіче, чия оце була земля іс-по-кон-віків?

– Оця земля?

– Атож!

– Вона була запорожська.

– Що ж воно за запорожці такі?

– Лицарі такі, от що!

– Ну, а не чув же ти, добродію, як жили ті запорожці?

– Як жили? Жили кошами.

– От як!

– Так!

– А хто ж тобі казав про тих запорожців?

– Та хто? Батько, а батькові дід, – він ще зайшов запорожців, – то було й розказує батькові, а батько уже нам одповічав, як ми були малими.

– Ну!

– Та й ну! Він і одповіча, що то за народ був. То, каже, знаюки, страшенні знаюки були і великі мисливці. «Оттуди, кажуть було, не їдьмо, бо там велика потуга нам буде, а оттуди їдьмо, бо там візьмемо». На війні їх ніяке оружжя не бере, окрім срібної кулі, а в погоні так їх і не пізнаєш, чи воно люде, чи воно що друге: оце пробіжать з версту та й перельютця у річку, а неприятель дума, що то справжня річка; потім, як пробіжить погоня, вони уп'ять пороблютця козаками, а річка так і зостанеться річкою. Вони на все способні були: могли і в річки переливатись, могли й так зробити, що й річка висохне: тільки дойде до неї, а вона й висохне. А як вийдуть на війну, то їх б'ють кулями, а вони собі й байдуже: пазухи порозставляють та й собирають туди кулі. «Та ну бий!» – кричить кошовий хлопцеві, а сам і без пістоля, і без рушниці стоїть. «Підіжди, батьку, наберу куль та тоді й постріляю».

– Так от які вони були!

– Отакі вони й були...

До сьогодні в запорізькій місцевості поблизу сучасного Нікополя покоїться прах кошового атамана Івана Сірка. Тут кожен хлопчак знає про характерника Сірка. Свое прізвище Сірко отримав завдяки вмінню обернутися вовком. Вороги боялись його так, що й після його смерті прагнули відшукати останки і вилучити руки Сірка. Ними він міг розігнати незлічені полчища ворогів. Щоб ніхто не знайшов рук Сірка, його сподвижники поховали свого атамана так, аби жоден ворог не дізнався про його могилу. А якщо й дізнається, то щоб не скористався могутньою силою руки характерника. Тому й похований Сірко у трьох різних місцях: голова і тіло без рук в одному місці, ліва рука в другому місці, права рука в третьому. Відтоді люди знають: хто знайде руку характерника Сірка, той сповниться надлюдської характерницької сили і зробить Україну вільною.

Зараз непросто відділити правду від легенди. Втім, при перепохованні Івана Сірка 2000 року нікопольськими археологами робоча група не знайшла рук у могилі Сірка, що підтвердила відповідним актом, поміщеним в альманасі «*Козацька спадщина*» (№2 за

2005 рік) Нікопольського регіонального відділення Інституту козацтва Національної Академії Наук України.

З поваги до характерництва наших предків ми не говоримо про те, що своїй славі в сучасній (упослідженій Москвою) Україні Сірко значною мірою завдячує ворожості до бусурманів-турків з відповідною поблажливістю до «православної» Москви, коли Сірко не підтримав гетьмана Виговського в його Конотопській битві проти Москви.

... косакам-характерникам притаманні ті властивості, що і їхнім предкам, – древнім вогнищанам і волхвам.

Каста вогнищан виникла ще на світанку арійства, коли найдопитливіші найспритніші найкмітливіші люди – предки косаків – навчилися добувати (а не використовувати природній) вогонь, і основне, – зберігати його.

В епоху сірників, запальничок і електрики вміння добути і зберегти вогонь видається чимось незначним. А в давнину це вміння відіграє вирішальну роль. Саме вогнищанин стрімко підноситься над тими, хто не володіє вогнем. Він і його рід інтенсивно розвивається і, відповідно, відділяється від нездібних оволодіти символом Сонця – Вогнем.

Завдяки вогню рід вогнищанина може краще харчуватись, продуктивніше працювати, комфортніше відпочивати, зміцнювати здоров'я і подовжувати тривалість життя з відповідним нагромадженням мудрості та переданням її у спадок нащадкам. Саме вогонь дає можливість роду вогнищанина плавити метал, покладаючи, таким чином, кінець кам'яному, первісному віку. Саме вогонь і збільшення (завдяки вогню) тривалості людського життя дає можливість дідові спілкуватися з онуками і далі, з правнуками, передавати досвід. Початок людської нерівності сягає саме цієї глибини віків, коли вогонь стає межею нерівності. За володіння Вогнем-Сонцем древні сонцепоклонники арійці наділяють вогнищанина над-людськими характерними властивостями, обожнюють його.

Характерник, косак, є нащадком вогнищанина, а козацтво-характерництво є атавізмом вогнищанства.

Кожен волхв може бути вогнищанином. Але не кожен вогнищанин може бути волхвом. Саме слово «волхв» сягає часів виникнення вогнищанства і походить від древньоукраїнського санскритського «вал», – горіти вогнем, палати, світити. Горіти вогнем для древньоукраїнського суспільства, освітлювати йому дорогу в майбутнє, – можуть не всі. Крім фізичної сили, міцного здоров'я і спритності вогнищанина, волхви володіють тим, що робить їх вццими над іншими, вццими для інших; володіють умінням відчувати, осмислювати, аналізувати, передбачати, віщувати події на Землі та в Космосі. Тому відбувається розмежування між древніми українцями – волхвами і вогнищанами (косаками).

Якщо внаслідок християнізації України косаки відійдуть за Пороги і утворять Січ, то волхви (здебільшого) відійдуть в ліси навколо княжих християнізованих міст і зберігатимуть свій антихристиянський вплив на українців, зокрема на автора цих рядків. Волхви віщуватимуть про неможливість досягнення особистого та державного добробуту і процвітання без звільнення з ярма потворного рабовласницького жидо-християнізму.

(Ст. 11 – 19)

Не тільки листи з ганьбою, знущанням і дулями на адресу турецьких султанів, як це широко пропагується Москвою на підставі картини Іллі Рєпіна «Козаки пишуть листа турецькому султану», але й на адресу самого московського царя, що відбувається навіть частіше, ніж у випадку з турецьким султаном. Чупруни і шапошники (картузники) позаду, вони ведені косаками, вони основна (масова, підпорядкована косакам) частина воїнства.

Промине час. Жидо-християнізм зміниться жидо-большевізмом. Свинарки і пастухи за советської влади ставатимуть депутатами Верховного Совету держави, нібито

керівниками цієї держави. Насправді вони тільки створюють ілюзію участі широких верств населення в прийнятті доленосних для країни рішень. Реальне керівництво, – а з ним терор і розподіл влади між номенклатурою, – належить жидо-більшевицькій хунті та єдиноначалю в цій хунті – Політбюро ЦК КПСС та її Генеральному Секретарю.

Промине час. Жидо-більшевизм не зміниться жидо-християнізмом, ні, він лиш дещо поступиться владою перед жидо-християнською хунтою в неєзалежній від українців Україні. І якщо при Советах ілюзорними керівниками були свинарки й пастухи, то тепер згадані нами шапошники, оселедці – не косаки, і навіть не чупруни! – керуватимуть «відродженням» в неєзалежній Україні козацтвом (не косацтвом). Насправді вони тільки створюють ілюзію українського національного відродження в той час, коли реальна влада в Україні зосереджується в руках єговообраної хунти. Інтернаціональна доктрина християнізму і її культиватор – ісусівство – тероризують українців прославлянням покручів, перевертнів, ренегатів; прославлянням спотвореного (християнізмом) національно-визвольного руху – козацтва. Тому привертає увагу публікація «З козаків – у студенти», поміщена в тижневику «Дзеркало тижня» (№34) 9 вересня 2006 року:

«Слава козацтву! З нами Господь і Пресвята Покрова! – хор молодих голосів повторює слова козацької клятви за осавулом, поетом, організатором гурту «Козаки» Миколою Шапошником...»

Почнемо розгляд воїнства з косака 10 століття, київського князя Святослава Завойовника з косою на голові. Вона означає значний рід, вогнищанин, косак.

Академік Грушевський («Історія України», т. I; розділ 8) з посиланням на візантійських очевидців повідомляє подробиці зовнішності Святослава під час його переговорів з імператором Візантії:

«...Святослав відрізнявся хіба що чистотою свого одягу; одинокою окрасою у нього був золотий ковток у усі... Був він середнього зросту, кремезний і сильний, мав короткий ніс, сині очі... обголену бороду, довгі вуса і чуб на голові, що означало значний рід...»

Знаємо, що іноземці називають косу чубом.

Продовжимо розглядом картини та скульптури косака і кошового атамана, останнього з відомих характерників, Івана Сірка, а також розглядом картини «Козаки пишуть лист турецькому султану» за участю Івана Сірка (сидить, як і личить косакові, за столом, до нас боком, йому вже за сімдесят років). Бачимо косаків у головній ролі; чупрунів, писаря і роззяв у другорядній ролі; ну і, звичайно ж, багато шапошників із захованим під шапкою оселедцем.

В десанті на турецький берег першими виходять озброєні до зубів косаки. Дух захоплює від одного погляду на відважних і при цьому добросердечних вояків. Основне в такому ділі, щоб чоботи блищали. Бо турки подумують, що косаки не впевнені в собі, тому й не чистять чобіт перед своєю поразкою. Але ні, поразка чекає на турків, на їхній же землі. Стамбул горітиме день і ніч.

Такий розклад подій і явищ, коли саме косаки йдуть в авангарді дипломатії та воєнних акцій, безумовно вказує на косу як на виключно аристократичний атрибут українського воїнства. На знищення цього воїнства якраз і спрямована вся увага християнізму. При цьому важливо, що, знищуючи українське лицарство, треба спробувати підпорядкувати його інтересам христо-глобалізму, зробити це так, щоб самі лицарі не здогадались про це і далі думали, ніби вони відстоюють інтереси України-Русі. Треба зачекати певний час, і тоді вони й самі перестануть усвідомлювати різницю: де Україна-Русь, а де Христо-Русь; де косаки, а де козаки; і, врешті, де Христо-Русь, а де жидо-Русь. Та й кращі з них, косаки, вимруть першими, бо першими йдуть скрізь. Залишаться чупруни. Їх спіткає така ж доля. От тоді, саме тоді, коли серед українського воїнства

переважатимуть оселедці, якраз і настане зоряний час Ісусового воїнства. А поки що, – в бій ведуть косаки! Литаври! Бити наступ!

Так чи інакше, кожне з пояснень слова – первісне українське «косак» і потурчене «козак» – правильне. Треба тільки правильно застосувати кожне з різних звучань відповідно до певного етапу розвитку Січі та вчасно вловити момент, коли косак припиняє відстоювати національні інтереси України і починає, вже як козак, відстоювати інтереси властиво інтернаціональні, тобто інтереси жидівського Христо-глобалізму.

Неймовірно, щоб українці після низки поразок – започаткованих християнізацією і продовжених монголо-татарським нашествям з наступним литовсько-польським гнітом – змогли зберегти протягом зміни 30 поколінь (за 570 років від Володимира-Хрестителя до Байди-Вишневецького) у своєму рабському становищі ознаку українського лицарства – косу.

Невже 30 поколінь рабів плекали в собі лицарський дух і проявили його раптом через появу козацтва в 16 столітті під проводом Байди? Ні, тут щось інше. Це інше – давня окремішність Запорізького козацтва, що сягає ще часів перших рецидивів християнства за князювання Аскольда.

Знаємо про рецидиви жидо-християнізму ще далеко перед християнізацією України. Знаємо про бажання Дмитра Вишневецького-Байди перетворити (в 16 столітті) козацтво на Орден православної церкви з подальшою реалізацією цього плану (в 17 столітті) гетьманом Сагайдачним, що є початком стрімкого занепаду Січі і позбавлення України останньої надії на вільне існування. Тому ділимо історію Січі на три етапи:

- 1) до офіційної християнізації України;
- 2) після офіційної християнізації України;
- 3) після офіційної християнізації Січі.

Історики ламають списи у відстоюванні чи, навпаки, у відкиданні варязької (норманської) теорії походження України-Русі. Та очевидним лишається одне: ким би не були руські (українські) князі за своїм походженням – русини, варяги чи греки, – княжі дружини переважно варязькі. Варязькі дружинники руських князів у масі своїй християни. Вони прагнуть мати християнами й самих князів, як це відбувається за часів князювання Аскольда і Діра; або хоча б радників-християн при князях-язичниках, як це яскраво проявляється за часів княгині Ольги. В кожному разі українські косаки відсторонені в рідній (не своїй) Україні від посад воєначальників. Ці посади віддані (київськими князями) християнам-варягам. Для них відкрито церкву Іллі на Подолі в Києві. Відкрито ще до офіційного хрещення України князем Володимиром.

Зараз важко визначити, внаслідок яких подій і обставин було втрачено органічний зв'язок між вищою кастою українців, – косаками і найвищою кастою українців, – волхвами. Внаслідок протидії молодших старшим, чи навпаки? Внаслідок відштовхування кого ким?

Багато століть тому давні предки українців – арійці – розійшлись у всі світи, зокрема в Індію. Там заснували нові держави, зберігши свій первісний кастовий поділ, за якого волхви-брахмани стали просто брахманами, а косаки-воєначальники стали кшатріями, що означає командир Коша, кошовий, кшатрія. В часи рецидивів християнізму в Україні-Русі косаки під тиском викликаних христо-окупацією обставин змушені шукати собі місце під Сонцем. Бачимо, що слова Кіш і Курінь через їх спадкове використання багатьма поколіннями арійців (від древніх аріїв-кшатріїв через середньовічних косаків-кошових і курінних до сучасних поневолених українців) збереглись донині і можуть багато про що розповісти. Шукаючи місце під Сонцем, косаки засновують за Дніпровими порогами Кіш на острові з назвою від імені сонячного Бога Хорса – Хорсиця, або Хортиця. Це природна фортеця серед Дніпра з природним захистом у вигляді Дніпрових порогів. На Хортиці святилище, де українські косаки-богатирі приносять жертви, це – велетенський богатирський дуб.

Ще до християнізації України візантійський імператор, він же історик Константин Багрянородний (905 – 959), писав:

«... Проїшовши Крарійський перевіз, руси пристають до острова Хортиці. На цьому острові вони творять жертви: там стоїть величезний дуб...» (Цитата за Д.Яворницьким, «Запоріжжя в залишках давнини...» частина 1; глава 7).

Рудимент – булава гетьмана – переконливий доказ виникнення Запорізького косацтва за багато століть до того, як воно перетворилось на Орден православія. Булава гетьмана і пірнач полковника – холодна зброя княжої доби (щонайменше за 300 років до Байди), коли про вогнепальну зброю (масову) ще не було й чути. Не буде помилковим припущення, що вогнепальна зброя з'являється в епоху хрестових походів. Лише вогнепальною зброєю можна протидіяти рицарям-хрестоносцям, захищеним панцерними металевими обладунками. Так чи інакше, якраз епоха масової появи вогнепальної зброї – 14 століття – є епохою зникнення рицарства в його бомбардувальному значенні. Очевидно, першою з'явилась саме важка вогнепальна зброя, гармати (артилерія); далі – легша за артилерію, у вигляді великих і масивних рушниць – пищалей; потім – легкі рушниці та пістолі. Але жоден з цих видів зброї не стає символом влади не тільки серед українського косацтва, але й серед інших рицарських утворень світу. Саме холодна зброя, і особливо давня богатирська, стає символом влади. Булава – не бутафорія на взір кинджала-кортика, що його носять сучасні адмірали, щоб підкреслити давність свого ремесла. Давність через використання холодної зброї, як це робив останній гетьман України Павло Скоропадський 1918 року.

Вага справжньої козацької булави досягає – як у героя української народної казки Котигорошка – 50 кілограмів. А вага символічної козацько-гетьманської булави – 15 кілограмів, за іншими даними 7 кілограмів. Але навіть символічна булава не легка. Придивімося, як гетьмани тримають символічну булаву. Побачимо, що вони це роблять не витягнутою вперед рукою, бо не втримають булаву, а рукою, зігнутою в лікті (тримають булаву якомога вертикальніше, подібно до факела). Тому саме рудиментарна булава є символ влади Запорізького, а пізніше й Українського гетьмана.

(Ст. 21 – 27)

Очолює кіш кошовий атаман. Звідси друга назва кошового – гетьман. Йому підпорядковуються курінні атамани, командири куренів. Зауважимо, що українські історики не ухиляються від прив'язки до норманської теорії, погоджуються, що слово «гетьман» походить від германського **Hauptman**.

Хто наважиться нападати на козаків з іншого від порогів боку – того сікти на смерть, заподіяти ворогу січ. Звідси друга назва коша – Січ. Серед сучасних українців є багато таких, хто носить прізвище Кошовий. А слово «курінний» у значенні командир, полковник вживається у віршах ще 200 років після зруйнування Січі, наприклад, у вірші зі шкільної програми советського періоду про становлення советської влади і про страту ворогами агентів советської влади – комсомольців-ленінців:

... І до юрби полонених
Сам курінний підійшов.

В кожному разі ми стрічаємо певні явища, події і назви. Вони як при поверховому розгляді, так і при ретельному дослідженні огортають нас духом глибокої древності і зачаровують думами сивої давнини.

Зазирнувши в глибокий колодязь української історії та мудрості, татарин з німцем, кацап з турком нічого в ньому не побачать. Побачити дано лише нам, українцям.

Якщо обминути зауваження академіка Грушевського про існування (в середині 9 століття), крім перших християнізованих київських князів Аскольда і Діра ще якогось іншого, не до кінця з'ясованого Аскольда, то бачимо, що перша хвиля українських козаків

(безкомпромісних антихристів) у часи від Аскольда до Володимира-Хрестителя вчасно досягла Запоріжжя і змогла вигідно закріпитись на ньому.

Володимирового батька, київського князя Святослава (він молодший від Аскольдадесь на чотири покоління) академік Грушевський називає не інакше як «чистий запорожець на київськiм столі» («*Історія України-Русі*», том 1, розділ 8).

Знаємо, що вже від часів Аскольда особовий склад дружин київського князя монополізовано християнізмом – чужинцями варягами. Це й сприяє першій хвилі руху козаків на Запоріжжя. Зважаємо на відомий факт керування дружиною язичника князя Святослава християнином-варягом Свенельдом. Тому просто не можемо не приєднатись до зробленої академіком Грушевським оцінки князя Святослава – чистий запорожець. І не можемо не залучити обставин, що передують загибелі славного язичника Святослава на Запоріжжі. Грушевський вказує (*там само*) на повернення Святослава з візантійського походу, коли Святослав, пройшовши від берегів Візантії через Чорне море до Низу Дніпра, наполягає на виборі дальшого шляху до Києва вверх Дніпром через Запоріжжя. Варяг Свенельд (чує кіт, чиє масло з'їв) протривить князеві, пропонує йти на Київ суходолом, минаючи козацьке Запоріжжя. Святослав загине від стріли печенігів, а Свенельд добереться до Києва. Страх варяга-христосівця зазнати помсти від українських козаків-язичників пересилує військову дисципліну – Свенельд лишає Святослава напризволяще, а сам тікає до Києва в обхід Запоріжжя. Біда спіткає Святослава. Поранений печенігами, але не скорений, Святослав залишить Запоріжжю своє загартоване козацьке тіло і неосквернену Ісусом душу.

Син Святослава, Володимир-Хреститель, не міг не вивести Україну на фінішну пряму, на шлях, що веде прямо до пазурів жидо-християнізму. Знаючи про Володимирове жидівство по матері, бачимо єдино можливий розвиток подій після того, як Володимир убиває своїх братів і силою захоплює київський стіл.

Офіційна причина розколу жидо-християнізму на римо-католицизм та греко-православ'є пояснюється ідеологічними та політичними розбіжностями між Константинополем та Римом (сюди можна додати ще й різні для обох столиць економічні й військові умови). Та крім офіційної, треба збагнути причину, яка є чи не головною в цьому розколі.

Причина – внутрішня війна в таборі «святих» іудеїв, як колись між саддукеями і фарисеями включно з Ісусом.

Іудеї-семіти захопили весь Захід античного світу разом з його столицею Римом. Не лишаючи без уваги і Схід античного світу, іудеї-семіти наворачтають на іудаїзм східні племена: кого на чистий іудаїзм, наприклад, тюркське плем'я хозар, а кого й на видозмінений іудаїзм, тобто на християнізм, як у випадку з вірменами, грузинами, а пізніше й болгарами та мадярами.

Хто перший, той і головніший. Це дуже древній і поширений принцип. Так і на Січі відбувається: прийшов на Січ парубок першим – він батько, а прийшов старший за парубка дядько другим, він – синок. Це явище – принцип старшинства залежно від досвіду – успадковано в деяких арміях у вигляді дідівщини, а також в деяких трудових законодавствах у вигляді грошових винагород за вислугу років. Ось хозари й були тими першими у своєму середовищі, хто прийняв іудаїзм. Та ще й іудаїзм у чистому його вигляді, якщо можна так назвати ідеологію семітського походження, прийняту для власного впровадження не семітським, а тюркським народом. Хозари здавна кочують у Нижньому Поволжі і Прикаспійських пустелях, доходять до Нижнього Дону та Кубані.

Вірогідно іудаїзація Сходу античного світу провадилась тими 10 (з 12-ти) колінами Ізраїля, які свого часу стали опозицією царю Давиду, цьому зятятому протектору решти 2-ох (з 12-ти), суто іудейських колін-племен. Представники 10 колін Ізраїлевих (вони й донині вважаються зниклими) є тими синами Ізраїля, що не повернулись до Іудеї з Вавилонського полону. Про їхнє повернення-спасіння і, відповідно, об'єднання з 2-ма

іудейськими колінами, марив свого часу Ісус на прізвисько Христос. Не існує скільки-небудь солідного жидівського довідника, який би не переймався питанням зниклих 10-ти колін Ізраїлевих.

Іудаїзм спочатку з Палестини проходить через грецькі території, через майбутній Константинополь, через Крим до хозарів. А потім робить зворотній рух – хозари опановують сам Крим, а згодом і Константинополь. Характерно, що Боспор, як царство в Криму, перестає існувати саме в 4 столітті нової ери, коли якраз і починає своє становлення Другий Рим – Константинополь. Це типовий приклад поведінки представників кочового племені, в даному разі – хозарів: покинувши одне місце, перекочують до іншого.

Хозари (завдяки іудаїзму) проникають через Крим (Боспор) до Константинополя, а пізніше (завдяки іудео-християнізму) проникають (через Київ) до Москви і створюють там суто хозарську столицю. Це пояснює існування відомого хозарсько-кацапського гасла: *Москва – Третій Рим, а Четвертому не бивать!*

Відомий в історії факт розгрому Хозарського каганату київським князем Святославом є не розгром каганату в його початкових формах, а лише добиття тієї частини, що залишалась від нього. Очевидно це та частина хозарів, що складала низи каганату після того, як верхи (озброєні шовіністичною релігією іудаїзму) пустили своє упосліджене (семітами) коріння в Другому Римі – Константинополі.

Найжорстокіша боротьба завжди точиться між найбільш спорідненими представниками одного виду. Коли початково іудео-семітський Рим (расово чистий в розумінні його семітського керівництва) змушений був рахуватися з якимось, хоч би й іудейським, расово забрудненим тюрко-хозарським Константинополем, то в межах одного жидо-християнського рейху їм стає тісно. Цілком природньо утворюються дві нові імперії – Західна Римська і Східна Римська (Візантія). Церковний розкол в 11 столітті є тільки наслідком расового розколу; він лише видима причина невидимої боротьби двох угруповань – різних расово і споріднених ідеологічно. Це іудео-семіти й іудео-хозари, простіше, сефарди й ашкеназі. Академік Грушевський (*«Історія України», том 1, розділ 3*) констатує:

«...Боспор здавна став одним з огнищ жидівської діаспори. В записах від 81 року по Христу (*безпосередньо після остаточного зруйнування єрусалимського храму в ході Іудейської війни 66 – 73 рр. по Христу. – прим. авт.*) ми вже стрічаємося з громадою еллінізованих жидів і їх синагогою в Пантікапеї (*Сучасна Керч. – авт.*)... Потім іудаїзм з Боспору розширився між Хозарами, так що став релігією хозарського кагана і його двора...»

Через якихось 20 років після розгрому, точніше, після добиття Святославом хозарів, хозарський Константинополь з допомогою Святославового сина Володимира наvertsає Україну на жидо-християнізм. Чи не реванш це хозарський за завдану Святославом поразку?

Оскільки наша розмова дотична до теми українського козацтва, – а це остання надія українців на своє визволення, – варто звернути увагу на згаданого єзуїта Пилипа Орлика. Він автор козацької конституції та гетьман у вигнанні. Залишимо йому на сором ідеї козацької конституції і козацької республіки. Бо яка може бути республіка, конституція і демократія у війську? Це абсурд! Провокація! Вона веде до цілковитої поразки. Але звернемо увагу на перший пункт Орликових угод з козаками. Ці угоди подані прискіпливим дослідником Запорізької Січі професором Дмитром Яворницьким у його фундаментальній праці *«Історія запорізьких козаків» (том 3, глава 16)*, де вказується на хозарське володіння Константинополем в часи прийняття від нього християнства князем Володимиром:

«...народ козацький, за володіння ще каганів хозарських у столиці апостольській константинопольській, просвітлений став...».

Наведений факт володіння хозарських каганів можна прочитати і по іншому: володіння (нехай і неофіційне) хозарськими каганами народом козацьким, як у часи Орлика називається весь народ український або київський; володіння каганами Києвом за часів Володимира-Хрестителя. А коли так, то це ще більше вказує на жидівство київського керівництва, а також на незворотність жидівської окупації України за часів князя Володимира.

Можливо, Орлик вказує (проговорився всезнаючий єзуїт?) в конституції на КОЗАЦТВО ЧАСІВ ОФІЦІЙНОЇ ХРИСТІЯНІЗАЦІЇ України, тобто за 600 років до Байди.

Як не є, бачимо володіння хозарськими каганами як християнізованим Константинополем, так і язичницьким (до пори) Києвом. Християнізація України покликана узаконити це володіння з дотриманням певної субординації Києва щодо Константинополя.

Стає зрозумілою фраза зі «Слова про Закон і Благодать» митрополита Іларіона, наведена Горським у книзі «Святі Київської Русі»: «Так похвалимо ж і ми кагана нашого Володимира!»

Сумнівно, щоб Константинопольський імператор віддав Володимирі свою доньку-жидівку Анну за умови, що Володимир не був жидом чи хоча б напівжидом. Бо Володимир вимагає саме доньку імператора взамін за християнізацію України. І Володимир отримує Анну. Характерно, що з Константинополя...

«...перше, ніж поїхала на Русь царівна, вислано туди численних митрополитів і єпископів...» (Грушевський, «Історія України...», т. 1, розд. 9)

Історики прагнуть показати хрищення України не інакше як інтеграцію до Європи. Насправді хрищення є залучення України до сфери впливу ізраїльської христосістичної партії.

(Ст. 28 – 32)

Можна здогадуватись, наскільки кишіло членами жидо-христосістичної партії оточення ще й кожного українського державного діяча, нижчого від князівського рівня.

То що ж насправді робив байстрюк, він же й Великий Хреститель Володимир – освітлював Україну «світлом» іншого байстрюка (Ісуса) та залучав до так званої високої цивілізації чи сприяв Великій повзучій жидівській окупації України?

Відповідь на це питання очевидна.

За сприяння напів-жида Володимира жидо-хозарський каганат у попівських рясах вривається в Україну і по звірячому топче її душу й тіло – хрестить водою, вогнем, мечем і всім тим що під руку потрапить.

Але треба озиратись на всі боки – чи не з'явиться хтось, хто зможе чинити опір цій нарузі. Якщо такі знайдуться, то це залишки древніх войовничих козаків. На них треба націлити основний удар! Але спочатку треба знищити їхнього войовничого покровителя, того, хто живить войовничий дух козаків і помагає в бою блискавкою і громом – Бога Перуна! Де його статуя? Схопити її! Бити палицями! Волокти до Дніпра! Ще бити палицями! У воду його! Він – оздоблений золотом і сріблом – мусить потонути! Топити! Не тоне?! Штовхати його палицями від берега! Нехай забере його течія! Штовхати! Штовхати, аж поки не зникне з очей!

Статуя Перуна в обіймах Дніпрових хвиль то вирине, то сховається, то знов покажеться. Віддаляється течією так, що Перуна вже й не видно тим українцям-русичам, які в розпачі супроводжують його. Перун поселяється в їхній пам'яті! Кличе до помсти! Але як мститись? Воєначальники-косаки відступили на Запоріжжя вже понад століття

тому, ще за часів першої спроби християнізації України князем Аскольдом з відповідною заміною язичників-косаків на християн-варягів. Усюди христосістична орда! Княже військо наскрізь чуже, вороже, варязьке!

Отже, без зайвого галасу, за Перуном! На Пороги! Перун напевне там затримається!

Перун таки затримався на Порогах поблизу острова Таволжаний. Затримався навечно. Бо він потрібен Україні! Він потрібен українцям!

Перун обернувся островом!

Може, косаки зроблять на цьому острові фортецю Перуна?!

Затримка Перуна на Дніпрових порогах (після нашестя жерців християнізму до Української хати) та відоме всьому світові мерзотне поведження ісусівців після залучення українців до «світла» Христосового є другою хвилиною. Вона нестримно несе невгамовних безкомпромісних українців на Січ. Бо ті, що приймали Христа, залишались друзями князеві (президентові) і далі сиділи на своїх насиджених теплих місцях, та ще й користали з майна, залишеного відхідниками на Січ. Може, й думали про відхідників: дурні вони, хрестилися б нишком, та й жили, як раніше... ну, майже як раніше...

Ще коли Дніпрові пороги не були затоплені водами ДніпроГЕСу, тобто 130 років до наших днів, професор Дмитро Яворницький (див. «Вольності запорізьких козаків», розділ 3) з'ясував:

«...острів Перун схожий на величезне чудовисько, що простягнулося вздовж Дніпра головою на північ, ногами на південь, а посередині має ніби перехват. Це найвищий острів на всьому Дніпрі. Крім своєї назви і виняткової висоти, острів примітний своєю печерою – вона має назву Змієвої. На питання, від чого острів Перун отримав свою назву, місцеві дідугани переповідають легенду, вельми подібну до тієї, що занесена до нашого руського літопису про повалення князем Володимиром статуї Перуна, кинутого, за велінням князя, в Дніпро після прийняття киянами хрещення. «Як поплив Перун по Дніпру, так сягнув самого острова Тавалжана, тут він зупинився й обернувся на невеликий острів. Від цього там, де він ліг головою, найбільша на острові висота, а там, де простягнув ноги, найменше на ньому підвищення...»».

В часи Яворницького (сто років після Січі) було винайдено фотоапарат. Але Яворницький нехтує фотоапарат і запрошує художника, щоб той зобразив прибуття до Перуна косаків на своєму човні з прапором (див. «Запоріжжя в залишках давнини та переказах народу», глава 6).

Ось і згаданий Яворницьким ніби перехват між головою і тулубом Перуна на фотографії додніпрогесних, допотопних часів.

Що ж відбувається з Перуном зараз, коли води Дніпрогесу закривають легендарні Пороги (з них кожен має своє ім'я, свій характер, свою історію) та деякі з Дніпрових островів.

Чи чекає нас Перун?

Чи сподівається від нас поваги після тисячі років оскаженілої ганьби з боку «лагідних» христосівців?

За свідченням Яворницького, острів Перун лежить відразу напроти південної частини острова Таволжаний, що на кордоні сучасних Запорізької та Дніпропетровської областей жидо-християнської України. Обнадіює, що Яворницький називає острів Перун найвищим серед Дніпрових островів. Якщо на сучасних картах сусідній з Перуном острів Таволжаний позначено, то вочевидь Перун чекає нас над поверхнею води (він особливо високий). Але на карті він не позначений – може, через свої порівняно невеликі розміри? Згідно з Яворницьким, в допотопні часи найбільша довжина острова становила 150 сажнів (близько 300 метрів), а найбільша ширина – 75 сажнів (близько 150 метрів). Між іншим, найбільшу ширину має та частина, де й найбільша висота; це – голова Перуна...

До зустрічі з Перуном підштовхує ще й наявність на карті села з назвою Перун. Це якраз напроти острова Таволжаного, на лівому березі Дніпра, 30 кілометрів вверх проти його течії від греблі Запорізького Дніпрогесу, або 60 кілометрів від міста Запоріжжя по шосе. Значить, вдасться бодай щось дізнатись про Перуна від місцевих старожилів.

Найкраще вирушати до Перуна саме лівим берегом Дніпра до села Перун. Бо правий берег у цій місцевості майже безлюдний. Тому й дізнатись бодай щось про Перуна в разі його затоплення не буде як (місця взагалі тут глухі). Зробити це найкраще влітку (щоб походити босоніж по Святій Землі), в неділю, коли люди мають вихідний день, і в обідню пору, коли люди поїли й подобрили, випили чарку та звеселіли. Тепер вони можуть нам розповісти навіть те, про що ми їх і не питаємо. А ми стоячи босоніж сприйматимем історію одночасно зусбіч – від Сонця, від Перуна, від Землі та від людей.

З карти видно, що село Перун лежить майже на самому березі Дніпра, і ніби під горою. Наближаючись до села по шосе, ми в полоні якоїсь сили, що штовхає донизу, до Дніпра. Це сила всесвітнього тяжіння. Вона лагідна до тих, хто шанує своє минуле. Тому вона дає можливість розгледіти (з гори) щось дійсно острівне серед Дніпрових просторів.

Підійшовши до самого Дніпра на околиці села Перун, мусимо якийсь час постояти тут спокійно, – пережити перші враження. Це задоволення від взаємності Перуна (він чекав нас, маківка його голови над водою є підтвердженням цьому) і обурення від наруги над Дніпром, чії острови та береги затоплені неприродним морем.

Ось наш Перун з островом Таволжаним: Таволжаний майже вп'ятеро більший (але не вищий) за Перуна. Тому Перун і не позначений на карті. Більша його частина зараз під водою. Це комусь вигідно. Кому вигідне й існування самих лише козаків-оселедців без ніяких козаків та чупрунів...

Один з місцевих знавців назвався просто по-батькові, Михайlichem. Розповідаючи мені про Перуна, – а я запитував так, ніби тільки й знаю саме лиш ім'я, – Михайлич з якимсь особливим піднесенням промовляв слова:

– Це Перун, скинутий у Києві! Перун!

При цих словах у нього підноситься (від гордості?) підборіддя, а права рука мимоволі здіймається до неба. В цих словах чується захоплення, гордість. Їх можна зрозуміти однозначно: Перун – ось це Бог! Що там якийсь Христос?! – плюнути на нього! не шкода й слини.

Дивлюсь на груди знавця (він у літню спеку ходить майже голий) – хреста на ньому нема! Це радує. Очевидно Перун не втрачає свого впливу на людей і зараз, як не втратить ніколи...

Про якусь фортецю на Перуні, або про козаків на ньому, тут ніхто нічого сказати не міг: дається взнаки авторитет Хорса і близькість до Перуна фортеці Дажбога-Хорса, – острова Хорсиця, вона ж і Хортиця.

Серед місцевих старожилів є такі, що все життя прожили в селі Перун. Вони наголошують, що й серед їхніх предків не було тут прихоськів, всі були тутешні. Це однозначно вказує на давність села Перун і тісно пов'язується з прибуттям у ці місця скинутого в Києві Перуна. До того часу села Перун не було, або воно називалось інакше. Адже Перун покровитель не селян, а військовиків. Наявність в одному місці відразу двох однакових назв – острів Перун і село Перун – вказує на відсутність зв'язку цих явищ і назв з першою хвилею відходників на Січ, – хвилею перед офіційною християнізацією України і перед скиненням Перуна в Києві. Значить, Перун (острів і село) вказує на сліди другої хвилі руху козаків на Січ саме за часів офіційної християнізації та скинення Перуна в Києві.

Очевидно, Перун (село) певний час був прикордонним постом Запорізької Січі. Він прикривав Хортицю з півночі. Висока гора і глибока балка на його околицях та близькість двох найбільших (після Хортиці) островів – довгий Таволжаний і високий Перун – вказують на винятково вигідне стратегічне розташування Перуна. Враховуючи Дніпрові пороги (вони саме тут, саме тут реве Ревучий), ясно бачимо тих (ворогів чи торговців),

хто, підступаючи Дніпром до Січі з півночі, опиняється перед природною необхідністю обійти Ревучого суходолом. Тут їх чекає Перун зі своїми стражниками. І вже мчить посильний на Січ з повідомленням про наміри прибульців.

Хортиця. Запорізька Січ.

Бажаючи за будь-яку ціну показати Запорізьку Січ військовою опорою саме «православного» християнзму, сучасна українська (колоніальна, іншої не існує) історіографія (значною мірою упосліджена Москвою та московським «православним» патріархатом) визнає існування запорізьких козаків віддавна, ще до побудови Першої Запорізької Січі саме православним Байдою, тобто Дмитром Вишневецьким, 1552 року (вірогідніше 1557 року). Разом з цим християнізована історіографія схиляється до думки про початок історичного існування Січі саме від часів Байди.

Москві досить того, що Дмитро Вишневецький-Байда деякий час служив московському царю Івану Грозному, аби на цій підставі будувати доктрину прагнення України служити Москві. Доктрину прагнення України возз'єднатися *с матушкою-Россією*. Ніби Вишневецький-Байда такий собі попередник Богдана Хмельницького. При цьому Москва не зважає, що нема й не буде у світі скільки-небудь солідного історика, який би не назвав Байду авантюристом. Справді, Байда заграє одночасно з турецьким султаном, польським королем і московським царем. Заграє з цими одвічними ворогами одне одного. Лишивши московського царя Івана Грозного, Байда перекидається на сторону польського короля Сігізмунда-Августа. Тут саме час Москві назвати Байду ізменником, таким собі попередником Мазепи. Не знати, що саме спонукало Сігізмунда звернутися листом до Івана Грозного: бажання з'ясувати справжні наміри Байди та унеможливити його роботу на два фронти – московський і польський – чи бажання короля отримати компромат на Байду і таким чином тримати його в покорі. Але ясно бачимо лють Івана Грозного на Байду як на *ізменніка*, подібно до скаженої люті пізнішого Петра-1 на *ізменніка Івашку Мазепу*. Професор Яворницький наводить (*див. «Запоріжжя в залишках давнини...» частина 1, глава 7*) подробиці про царя Івана Грозного та короля Сігізмунда-Августа:

«...Коли трапилась нагода, король скористався нею, щоб вивідати в московського царя причини від'їзду князя Вишневецького з Москви. «Прийшов він як собака і втік як собака», – відповідав цар Іван Грозний...»

Як жидо-християнзм, так і його східна твердиня (Москва) знають, що мало хто буде докопуватись до оцінки, даної Іваном Грозним Вишневецькому-Байді. Москві треба чимось затруювати свідомість українців. І служіння Вишневецького Москві цілком придатне.

Москві треба володіти Україною.

Прочищена християнізованою цензурою версія про існування Запорізького козацтва значно давніше (до Байди) з побудовою першої Запорізької Січі саме Байдою вибиває зі свідомості українців сумнів – як же могло існувати Запорізьке козацтво без Запорізької Січі? А якщо хтось докопається, то для нього вже готова відповідь: Перша Січ означає не взагалі перша, а перша саме Байди, що проіснувала всього декілька років. Перша, вона й остання. Як ви цього не розумієте?

Характерно, що Байда збудував Січ (власне *пародію* на Січ) не на самій Хортиці, – великій, високій, неприступній, – а на Малій Хортиці, острові-супутнику Великої Хортиці. Тому що пародія на Січ, тому й простояла недовго, з 1552 по 1558 рік, за іншими даними з 1557 по 1558 рік, тобто рік-півтора. Такі прискіпливі дослідники Запоріжжя, якими є Дмитро Яворницький і, особливо, фанатик Хортиці Яків Новицький (ці неперевірені історики і краєзнавці стали засновниками історичних музеїв Придніпров'я) не припускали іншої назви Малої Хортиці споконвіку, аж до середини 20 століття (тоді

помер Яворницький). Наприкінці 20 століття, після смерті Яворницького, жидо-комуністична імперська влада в Україні змінюється на стару і добре випробовану жидо-християнську владу, усунуту свого часу жидо-комуністичною. Третьої не дано – як не жидо-християнська, то жидо-комуністична, і навпаки. Так відбувається процес взаємозмін електричної та магнітної складових електромагнітної хвилі: перша змінює другу, друга змінює першу, але для третьої – місця нема. Якщо влада в Україні при жидо-більшевіках здійснювалась командами з московського Кремля і московського патріархату «православної» церкви, то в незалежній Україні при незалежних православних жидо-християнах навпаки – з московського патріархату і московського Кремля. Нова московсько-колоніальна влада на втіху українцям погоджується з назвою України – Незалежна. Це ж тільки назва! В «незалежній» Україні вперше за всю історію існування Дніпра та його островів Мала Хортиця з подачі промосковської влади міста Запоріжжя змінює назву острова. Зараз це острів Байди! Байда ж Москві служив! Він розумний був! А ви про якусь українську самостійність! Байда знав, що робив! Незалежність незалежністю, а Москву треба слухати! Байда був «православним», і Москва «православна»!..

Яворницький називає (*«Запоріжжя в залишках давнини...» частина 1, глава 7*) утворене Байдою укріплення не інакше як п р и т о н:

«...Вишневецький не втримався на Хортиці, і закладений ним притон або Січа для поміщення на острові козаків також розвалювався: заснувавши Січу 1557 року, князь був змушений залишити її вже 1558 року...»

Як тут не згадати подібну до Байдової богадільню – лавру. Вона на жаргоні в царській Росії означає притон. Зазначимо, що єгипетська (іудейська, як знаємо) Александрія поділялась на лаври, квартали по-сучасному, тобто сектори, секти, притони, притулки. Кожен з них притягував до себе, притуляв певний контингент збоченців, зокрема христосівських. Недаремно лавра асоціюється з притоном. (Про лаври див., наприклад, *Карташев, «Вселенські собори», розділ 1.*)

Знаємо про косацтво і про Січ як про антихристиянську опозицію українства, як про духовно-мілітарну (в язичницькому розумінні духовності) силу з її найпотужнішою в Європі економічною базою, забезпеченою контролем над Дніпром.

Перша хвиля відхідників з проісусених міст заклала основу косацької Січі. Друга хвиля підсилила Січ і закріпила її кордони. Від початку другої хвилі (від сплюндрування українських святинь жидо-хрестителями України) до монголо-татарської навали відділяє 250 років, а від початку першої хвилі, то й всі 400 років. Це достатній час для зміцнення і вдосконалення.

Академік Грушевський виділяє з всесвітньої історії саме княжу добу (в історії України) як найтяжчу для дослідника з ряду причин – прогалини, перекручування, замовчування. Але не йдеться про добу монголо-татарського нашестя і литовсько-руську добу. Ясно, що Литва на 400 років довше від України протистояла залученню її до «світла» Христосового. Протистояла втручання Христосових «просвітителів» у литовські документи.

Грушевський зауважує (*«Історія України-Русі», том 7, розділ 1*): ще в часи занепаду Золотої Орди Литва має потужний вплив на Орду, а литовський князь Вітовт має союзника – Кримське ханство.

Все це – відсутність свідчень про знищення косацтва Золотою Ордою, а також союзництво Литви з Кримом, між якими Запоріжжя є пограниччям – спонукає нас не обмежуватись у доборі засобів для з'ясування розвитку подій. Не віддаючи безумовної переваги якомусь одному методу перед іншим (дедуктивному чи індуктивному), зробимо висновок: якщо Київ та Москва (зараз міста-герої) купували в Орди ярлик (відкуплялися), то й Січ відкупила в Орди ярлик або інакше врегулювала з нею стосунки. І якщо сучасним

козакам (християнізованим) здається ганебним такий відкуп, то нехай зважать, що до цієї ганьби призвела саме християнізація (ідеологічна пацифікація, упокорення) українців за декілька століть до монгольського нашестя. Сучасним козакам не завадить звернути увагу на розміщення в незалежній Україні (в Криму) бази московського військового флоту (не просто іноземного, а конкретно ворожого щодо України). (Автор писав ці рядки за кілька років до нахабної окупації Росією Криму навесні 2014 р. – Прим. ред.) Не завадить згадати, що київська «еліта» – митрополити – за часів монголо-татарської навали переселяється до Московії, а Москва стала головним опорним пунктом Орди спочатку у справі збирання данини, а потім у справі перетворення Московії на нову «православну» Орду – Московське царство, імперію Росію.

Можливо, благородна нехристосівська Січ далі розвивалась з огляду на свій вищий (порівняно з христосівським збоченим Києвом чи Суздальщиною-Московщиною) потенціал. Ця обставина докидає ще більше кісток у горло християнізму та піску в його очі. Для християнізму є тільки один вихід з такого становища – християнізувати Січ, підкорити її.

Ясно, що дії Байди на Запоріжжі є не що інше, як спроби християнізувати Запоріжжя і перетворити вільних козаків спочатку на умовно вільних козаків, а потім на рабів. Ці спроби закінчились повним провалом. Ясно й інше, – цей провал не визнається християнізмом та підконтрольною йому московською (і українською) історіографією. Не йде з пам'яті оцінка, дана Яворницьким закладу Байди – притон.

Вдало спекулюючи фактами і підмінюючи поняття, християнізм хоче видати бажане за дійсне.

Історики та енциклопедії вказують, що Байда не засновник козацтва (це ми й так добре знаємо), а що він організатор козацтва. При цьому переслідується мета створити умови для поєднання двох обставин: 1) заснування Першої Січі, 2) згуртування козацтва «православним» Байдою. І вже Січ може вважатись істинно «православною». Тож, не соромтесь, козаки, будуйте церкви на Січі, створюйте умови попам для їхнього привольного життя і служіння інтересам жидохристиянізму! Не соромся, атамане Сагайдачний, вступай з усім військом Запорізьким до київського «православного» братства і відвойовуй у поляків право на керування київською митрополією «православним» митрополитом; сприймай попам і монахам доти, доки на знак подяки вони не поточать і не струхлявлять Січ як шашіль дерево.

Так і станеться, але дещо пізніше, з початком третьої хвилі руху відходників 1569 – 1596 років. Тоді масове наповнення Запоріжжя християнізованими українцями (серед них будуть і нащадки тих, хто в часи Володимира-хрестителя не противився прийняттю Христа і обзивав дурнями відхідників на Січ) призведе до того, що після 700-літнього спротиву Січ почне стрімко падати, не встоявши перед 30 роками підступно-червоточивого розтління християнізмом.

Чому саме 1569 – 1596 роки? Тому що це роки озвірілого нашестя поляків в Україну. Спочатку це нашестя територіальне – з переходом частини українських земель з-під влади Литви під владу Польщі внаслідок Польсько-Литовської Люблінської унії 1569 року. Потім це нашестя релігійне – з переходом української «православної» церкви під юрисдикцію попа римського внаслідок католицько-«православної» Брестської унії 1596 року. Звісно, зараз в Україні людьми є тільки шляхтичі з поляків та українців-ренегатів. Решта українців – бидло.

Християнізм не тільки наполегливо зображає Байду таким, без якого Січ була б неможливою в 16 столітті. Бо немалі зусилля докладаються і для зображення Байди саме «православним» героєм Січі. Таким чином створюються «історичні» підстави для перетворення Запорізьких Січовиків на «православний» Орден. Це й відбулось, але пізніше від Байди на 60 років, у 17 столітті. Яскравий приклад такого «православного» лицарства в першій половині 17 століття – Тарас Бульба. То чому саме Байда? Тому що Байда не так творець Ордену, як мученик за нього і за «православну» віру.

Серед дорослих українців нема тих, хто не відчув на собі визиск фінансових пірамід, званих трастами (наприклад, горезвісний «МММ» з Льонею Голубковим). Ці трасти збирали в людей великі суми грошей, ніби-то під високі проценти, і навіть починали виплату процентів для завоювання довіри вкладників, а потім зникали безслідно разом з грішми. Що відчував тоді кожен обдурений вкладник? А деякі, щоб зробити вклад, продавали своє житло, коштовності, різне майно... Кожен відчував те, що відчував і турецький султан, коли Вишневецький-Байда взяв у султана гроші для ведення протягом 3 років війни проти Криму (Крим тоді ворогував з Туреччиною) і, м'яко кажучи, не дотримав байдо-султанської угоди. Керівники сучасних трастів і фінансових пірамід просто немовлята порівняно з Байдою, – він бере гроші одночасно з Туреччини, Польщі і Московії. Потім намагається обдурити їх по черзі, ще й втягнути у свої авантюри Запорізьке козацтво. Втягнути з подвійною метою: по-перше, отримати в запорожців захист (від обдурених кредиторів); по-друге, за гроші християнізму залучити безкомпромісних козаків до «світла» Христосового. При нагоді султан схоплює Байду в підконтрольній (султану) Молдавії. Далі відомо мало, а саме: за наказом султана Байду скинуто з високої вежі на закріпленій нижче гак. На ньому й повис Байда, зачеплений за ребро. Помираючи на гаку, Байда (згідно зі створеною попами байкою) проклинав тварюку султана, мерзотну мусульманську віру і возносив до небес Христосове «православ'є», звісно ж – московське. Подібні байки створювали й комуністи про непохитність своїх комісарів, які не падають навіть після зустрічі з гарматним снарядом, не те що від бочки горілки, випитої без закуски і занюханої рукавом засмальцьованої фуфайки.

Якщо подивимось на острів Байди (Малу Хортицю) навіть не в натурі, а тільки на карті, то відразу привертає увагу відсутність стратегічної вигоди. Більше того, цей острів цілком вразливий з точки зору військової стратегії. Острів Байди (якщо вже Москві так хочеться називати його з огляду на розташування тут у 18 столітті московської корабельні під час російсько-турецьких війн) лежить в одному з двох рукавів Дніпра, що омивають Хортицю. Дивлячись на Байду в натурі (не на карті), переконаємось у нашій правильній оцінці.

Крім того, що Мала Хортиця (Байда) дуже мала для створення на ній якихось військових укріплень у перспективному розумінні, вона ще й дуже низька порівняно з високим і скелястим правим берегом Дніпра – муха проти слона; Мала Хортиця майже зливається з берегом. Мала Хортиця не придатна для порівняння з високою і скелястою Великою Хортицею...

Острів Байди фактично затиснений між правим (материковим) берегом Дніпра і Хортицею.

Зараз хіба що курка не запитає: чому Байда вибирає місцем для фортеці саме цей острів, Малу Хортицю за наявності поруч – руку простягни – створеної самою природою, неприступної фортеці Великої Хортиці?

Не пустили! Косаки не пустили Байду на Хортицю. Не пустили разом з його військом, найманим на турецько-польсько-московські гроші. І з цим військом Вишневецький пробує закріпитись на Малій Хортиці, названій в «незалежній» Україні островом Байди. Як тут не посмакувати влучним означенням Яворницького – притон Байди?

Чому не пустили? Адже косаки за своє 700-річне перебування на Запоріжжі виробили узгоджену політику щодо свого оточення і могли не остерігатись удару з боку можливих ворогів Байди; якщо навіть остерігалися б цього, то не дозволили б йому закріпитись і на Малій Хортиці.

Байду не пустили як агента жидо-християнізму, цього первинного ворога козаків, цієї причини всіх поневірянь українців узагалі, і козаків зокрема.

Хто не пустив? Не пустили косаки, ці стражники древньої духовної язичницької спадщини України-Русі, носії поваги до первинного світла і тепла, дарованого Дажбогом-

Сонцем, названого косаками Хорсом. Сам же острів Хорса (і його невід'ємних лицарів-косаків) названо Хорсицею або Хортицею...

Але є причина не пустити Байду і до Малої Хортиці, – пусти свиню за стіл...

Чому все-таки на Малу Хортицю пустили? Була потреба рахуватися з військом Байди? Не схоже. Лишається одне – *криса! Криса*, запущена християнізмом в саме середовище косаків, у їхнє серце, в Січ!

Тепер зрозуміло, чому всі історики та енциклопедії погоджуються з існуванням козацтва (косацтва) до часів Байди і водночас не наводять фактів та прізвищ до-Байдівського періоду. Косацтва як останньої надії України (бо було й інше козацтво з литовців і поляків, для яких козацтво, за словами Грушевського, є чистий степовий спорт). Ніби якась чорна діра! Повна темінь! Україні «не треба» знати про козацтво! «Не треба» мати останньої надії! Це позиція «лагідного» жидо-християнізму.

Завдяки (знову ж таки) «православному» князеві Острозькому і, як виняток, з п'ятьма прозирає факт участі косаків на чолі з «православним» князем Острозьким у битві з тевтонами під Грюнвальдом 1410 року, тобто за 150 років до спроби Вишневецького-Байди християнізувати Січ. В дослідницьких колах часто зустрічається вказівка на перейняття чехами (учасниками Грюнвальдської битви) козацької тактики ведення бою «табором», коли козацькі вози, навантажені зверху і обкладені по боках мішками з піском, стоять впритул один до одного, утворюючи рухомі барикади.

Контраст підсилюється, коли відразу після Байди одномоментно піднято весь ковпак і подано ніби повний перелік від «православного» Байди (він «має бути» першим атаманом) і до останнього «православного» кошового атамана Калнишевського (замороженого «православною» *матушкою Россією* далеко від сонячного Запоріжжя, на морозних Соловках):

Байда, Сагайдачний, Павлюк, Острияниця, Барабаш, Хмельницький, Сірко, Гордієнко, Сорочинський, Калнишевський (декого з кошових пропущено – вони не змінять картину післябайдівського періоду). Цікаво, що Байду з обережності називають просто козацьким атаманом, а не кошовим атаманом. Бо Кіш – це Січ. А як же Байда стосується Січі? Ніяк. Байда стосується притону. Тому він просто атаман, сутенер, простіше, аферист.

Колотнеча (її почав Байда) і т р е т я хвиля еміграції на Січ (переважно християнізованих українців через 5 років після смерті Байди) наблизили Січ і Україну впритул до катастрофи.

В навколохортицьких дослідницьких сферах є тенденція до об'єднання (хоч би й образного) двох Хортиць в одну. Перефразовуючи рупора жидо-большевицької революції *Владіміра Маяковського*, кажемо «Хортиця» – розуміємо обидві Хортиці. Так може статись, що крім Малої Хортиці ще й Велику Хортицю перейменують на Велику Байду – Велику Биду – для довершення знуцання над Україною.

Через 60 років після мученицької смерті «православного» Байди, ще «православніший» за нього атаман Петро Сагайдачний не залишає славним косакам-язичникам місця під Сонцем на Січі. Не дивно, що рукотворний образ булаво-держного кошового атамана Сагайдачного дійшов до нас у вигляді чи то архімандрита, чи то митрополита.

1620 року з подачі московських «православних» владик і при благословінні Єрусалимського патріарха Феофана (він тоді саме здійснював турне Московщиною і Україною) недавній переможець Москви, Сагайдачний, змушує вступити все (!) Військо Запорізьке до київського «православного» братства і підтримати своєю військовою силою затвердженого патріархом Феофаном київського митрополита Йова Борецького (не визнаного тодішньою польською владою Києва).

Це і є початок функціонування Запорізької Січі як духовно-мілітарної сили на службі християнізму, тобто початок існування Січі як православного Ордену.

Той косяк, хто не хоче приймати християнство і бажає лишитися з чистою (не покривленою Ісусом) язичницькою душею, заздалегідь відчуває небезпеку стати духовним покручем. Тому в боях, що безпосередньо передують оправославленню Січі, зокрема в боях проти Москви, косяки стоять у перших рядах. Тому й першими гинуть, але перемогу Сагайдачному – виборюють. Взявши Калугу і ставши під Москвою, Сагайдачний за 2 роки до перетворення Січі на православний Орден змушує Москву тремтіти (*Грушевський, «Історія України-Русі», том 7, розділ 6*). Кацапи тоді втратили (захоплені раніше) Чернігів і Смоленськ. Стоячи на колінах перед Сагайдачним, кацапи просились і молились, благаючи про милосердя.

Розуміємо, що вислів Ніцше про перебування німецьких рицарів на службі за добру платню у всіх дурних інстинктів церкви (мається на увазі церква католицька) можна застосувати і до українських рицарів у зв'язку з перебуванням їх на службі у всіх дурних інстинктів церкви «православної», і то здарма.

Ті з косяків, що залишаються живі, бо не брали участі в боях, очевидно, заводять пасіки. Десь там, де острів і село Перун, або й на Хортиці. Бо Січ тоді вже кочує, – від Базавлука до Чортomla. Пасіка для діла, люлька для тіла, а кобза для душі. Що ще треба старому кобзареві? Ті часи теплі були. 116-літній дід Іван Розсолода переповідає професору Яворницькому (*«Запоріжжя в залишках давнини та переказах народу», частина 2; глава 1*):

«...все тоді не так було. Тоді і зими тепліші були, ніж тепер, – це вже кацапи своїми лаптями понаносили до нас холода, а тоді не дуже чути його було...»

Так дідами доживали віку та переказували, ставши кобзарями, свою косяцьку історію молодим покозаченим косякам. Професор Яворницький (*там само, частина 1; глава 1*) запитав одного з таких дідів про косяків:

– Чого ж воно так, діду, що мали вони таку силу, а їх геть зігнано звідділя?

– Не зігнали їх, а вони самі пішли кудись на райські острови, там і живуть, а перед конченням світа уп'ять прийдуть і вп'ять своє відшукають.

Очевидно, деякі косяки створюють свої язичницькі ватаги. Яворницький (*там само, глава 3*) записує косяцьку пісню:

Славні хлопці-запорожці
Вік звікували, церкви не видали;
Як забачили та й у полі скирту,
Отаман каже: «Ото, братці, церква!»
Савул каже: «Така високая?»

Славні хлопці-запорожці
Вік звікували, попа не видали;
Як забачили та й у полі цапа,
Отаман каже: «Ото, братці, піп, піп!»
Савул каже: «Що я й причащався!»

Славні хлопці-запорожці
Вік звікували, дівки не видали;
Як забачили на болоті чаплю,
Отаман каже: «Ото, братці, дівка!»
Савул каже: «Що я й женихався!»

Дійсно, тяжко було нашому брату-косяку без жінки на Січі. Треба було думати не про родину, а про Україну: як її визволяти з ярма жидо-християнського. А для цього треба бути вільним від родинних обов'язків.

Непросто буде косякам визволяти Україну і українок із жидо-християнської трясовини. Все більше й сильніше обплутуватиме Христос своїми тенетами. Його школа

все ширше й наполегливіше розпускатиме свої гидотні отруйні щупальця. Станеться так, що косакам не тільки не вдасться витягти Україну з трясовини, але й самим потрапити до неї, перетворитися з косяків на козаків – кріпаків, рабів.

Після знищення Січі українці остаточно втрачають свій політичний вплив. Вони в цьому світі вже нічого не вирішують. Більшість покріпачена Росією, а умовно незалежні виконують чужу волю (окупантів), сприяють гнобленню своїх же братів...

Якщо косяки, Січовики, не женились, то чупрунам і оселедцям женитись можна. Але живуть вони поза Січчю, – в таборі, по хуторах і зимівниках.

Знаючи про таку традицію Січі косяцької і отримавши контроль над Січчю козацькою, православний жидо-християнізм всіляко пропагує і підтримує монаший спосіб життя Січовиків.

Попи разом з церквою займають тепер центральне місце в Січі. Вони добре розуміють, що Січовики – саме вони, а не рядове козацтво – за древньою косяцькою традицією воєначальники, а значить і найбагатші люди Війська Запорізького. Тому неодружений і бездітний (бо якщо він має дітей, то незаконнорождених, нехрещених попами дітей, – від невінчаних попами жінок) Січовик заповідає все своє майно «матінці»-церкві, Ісусовій, звісно. Треба лагідно поговорити з ним, пообіцяти молитись за нього, пообіцяти йому рай на небесах. Рай за умови, що він заповість своє цьогосвітнє майно церкві. І звичайно ж, треба нагадати йому традицію славних предків – не женись.

Таке насильство явно зайве. Особливо зараз, коли Січ християнізована. Очевидною для кожного є зайвість цього атавізму самотності. Вона була неминуха і виправдана в часи становлення язичницької Січі для можливості взяти реванш у жидо-християнізму. Запорізькі Січовики – лицарі Ордену видозміненого («православного») іудаїзму – якщо й не усвідомлюють своїм розумом наругу над собою, то в кожному разі відчують цю наругу іншими своїми органами – статевими. Жах! Сором козакам! Вони потайки від попів зустрічаються з жінками поза Січчю. Для збереження в таємниці своїх зустрічей з коханими жінками козаки змушені зустрічатись поодаль від Січі. Одне з таких місць на берегах Дніпра ще довго після зруйнування Січі називалося Скелею Кохання. Скеля знищена під час будівництва ДніпроГЕСу, що постав на її місці. Нащо вам кохання? Гатіть краще греблю для ДніпроГЕСу. Не стало скелі, не стало й кохання.

І лише фото Скелі Кохання з фондів музею історії Запорізького козацтва Національного заповідника «Хортиця» нагадує нам про долю козацького кохання. Ясно, що ця скеля не єдиний свідок козачого кохання. Але факт закріплення такої небесної назви саме за скелею помагає нам збагнути стан козака. Стан, який спонукає обирати для кохання скелю, – щоб з неї було видно, як попи підкрадаються. Їм, бач, треба вчасно зупинити козака від «гріхопадіння». Так владикам «православного» Ордену Запорізької Січі недовго й заповіту позбутись, – заповіту козаків щодо їхнього майна на користь Ордену.

З Тарасом Бульбою все простіше. Без усіляких заповітів і церков «православний» полковник кидається в бій з католиками (самі попи не кидаються) і воює доти, доки його син не потрапляє до ворожого полону. Щоб визволити сина, Бульба звертається по допомогу до жида, пропонує йому все своє багатство.

Якщо не так, то ось так. Як не жидівство, то жидо-християнство, але гроші перетікають від українців до «богообраних» кишень. Перетікають, щоб знову повернутись до українців, але вже у вигляді ізраїльських (американо-ізраїльських) кредитів, з процентами, з лихвою.

Гоголь не наводить ніякої хронології, ніяких дат, ніби хоче подати свій історичний твір «Тарас Бульба» за таку собі байку.

Не виникало б ніяких підозр, якби Гоголь був таким собі байкарем, що сидить у затишку на призьбі під хатою та й бає про те, що дітям цікаво. Але Гоголь не на призьбі у затишку під хатою, а на кафедрі історії (у 1834 – 1835 роках) наскрізь просякнутого «православно»-імперськими амбіціями університету під протекцією імператора в

Петербурзі, – столиці чи не найпотужнішої у свій час російської імперії. Сам Гоголь хвалився (*у листі до Пушкіна 23.12.1833 р.*), що йому ще 1831 року запропоновано кафедру в московському університеті. З одного боку це дає підстави назвати Гоголя хвальком, бо 1831 року він (вчорашній гімназист) щойно почав працювати вчителем нижчих класів. Заявляти про університетську кафедру можна тільки у випадку необмеженої самовпевненості. А з іншого боку, проявлена пізніше зверхність Гоголя щодо професорів та ректора петербурзького університету (*про це див. Вересаєв, «Гоголь в житті», розділ 4, «Професура»*) дає підстави стверджувати про наявність протекції Гоголю на рівні міністерства освіти «православної» імперії.

Переконаємось, що «Тарас Бульба» не байка, а потужний цементуючий розчин для вже зібраного каміння на побудову «православної» Січі.

Для чого ж потрібно було Гоголю 1842 року (перше видання датоване 1835 роком – Гоголь був саме на кафедрі історії) цементувати Січ саме православною фортецею, а козацтво – Орденем православія? Адже в час винайдення цементу марки «Тарас Бульба» вже 60 років не існувало Січі взагалі, а згідно з наказом цариці Катерини-2, – не повинно й духу залишитись козацького? Ясно, що духу не повинно лишатись ні козацького, ні козацького. Повинна лишатись доктрина Січі та козацтва як зацементованих «православієм» явищ. Нічого язичницького, самобутнього, українського, що могло бути цементуючим на Запоріжжі – «не було», «нема» і «ніколи не буде». Січ і вся Україна щиро «віддані» «православію», та й Росія ж «православна»! То чого ж ви пручаетесь лагідних обіймів матушки Росії, *хохли неразумніє?! Как это, – колючіє обійми?! Это всьо видумкі ваших сепаратістов! Слушай мою команду! За Веру, Царя і Отечество, шаго-о-ом марш!*

Офіційна ідеологія російської імперії – православіє. Вона власне й забезпечує життєдіяльність імперії. Буде добре, якщо знайдеться професор, бажано широкого профілю (історик-хімік-філософ), винайде формулу цементу, що стримуватиме *подстрекаємих сепаратістамі хохлов от їхней надуманой самостійности*. Цемент, що триматиме імперію *на благо хрістолюбівого імператора і на благо преданних ему кацапов, то єсть русскіх. Українці?! Какіє єщо українці?! Хохли недоразвітіє і недорезаніє! Их впору висеч, как полагаєтся! Это касаетя і прочіх молдован, – грузін, латишей... ім подобних кіргізів!*

Гоголь заливає «православний» цемент між українське каміння таким чином, що все ніби висить у повітрі. І висіло раніше. В історичній повісті «Тарас Бульба» нема ніяких дат, ключових історичних постатей і зав'язок. За православіє! А Росія ж православна! Хіба ж можна відцуратись від Росії, від прекрасної Москви і *великолепного Петербурга?..*

Професор Ніколай Васільєвіч вказує («Тарас Бульба», розділ 2), що синів Бульби віддано до бурси-академії після досягнення ними 12-літнього віку. Цього зауваження досить, аби все стало на свої місця.

1620 року гетьман Сагайдачний – не без втручання Москви – вступає з усім Військом Запорізьким до київського «православною» Богоявленського братства для підтримки і затвердження на посту київського православного митрополита московської орієнтації Йова Борецького. Затвердження, тобто висвячення, провадиться прибулим щойно з Москви Єрусалимським патріархом Феофаном. Тарас Бульба також вступає. Тут не будемо казати, куди він вступає, точніше, у що вступає? – І так ясно.

Якщо після вступу Бульба жениться і в нього народжуються діти, то через вказані Гоголем 12 років старшого з дітей віддають (1633 р.) до бурси-академії. Якщо ж Тарасові діти народились раніше від вступу їхнього батька до православного братства, то це означає, що Гоголь не володіє хронологією подій. Це неприпустимо для професора історії. Крім того, що Гоголь (за його спиною «православна» мафія) вкладається у хронологію Бульбиних подій, він цілком слушно надає значення символічності явищ – спочатку

Бульба вступає до «православного» братства, а потім у нього народжуються істинно «православні» діти.

Обов'язково зауважимо, що Гоголь – видима частина невидимого «православного» братства монахів, попів, професорів, ректорів... Гоголь притягнутий (як «православний»?) за вуха – чи за носа? – на кафедру історії. Тому що «православний» цемент «*Тарас Бульба*» з'явився саме в період Гоголя як професора історії, то очевидно Гоголя притягнуто до професури саме для надання авторитету історичному твору «*Тарас Бульба*»...

Гоголь (кажемо Гоголь – розуміємо «православна» архимандритсько-професорська мафія) називає київо-могилянську академію бурсо-академією. Правильно робить. Бо академією вона стала після 1632 року, коли бурса, що існувала при Богоявленському братстві (монастирі) і яку свого часу очолював згаданий Йов Борецький, була об'єднана зі школою київо-печерської лаври під керівництвом київського митрополита Петра Могили. Довший час ця об'єднана школа (бурса) тільки називалась академією (київо-могилянською), ставши нею юридично тільки 1701 року. Вважалось законом, що діти козацької старшини (до неї належить полковник Бульба) повинні навчатись у цій бурсі. Ректор бурси водночас ігумен Богоявленського монастиря. Це означає, що бурсаки в майбутньому стануть не просто козацькою старшиною, а в точності «православною» старшиною. Тут (у бурсі) бурсаків – вони свіже зерно для засіків «православної» комори – відповідно обмолочено.

Молотять день і ніч – не жито,
А людські мізки й душі скрито,
Де ран не бачиш, аж вкінці
Зміркуєш: от сю душу вбито!
(Іван Франко, «Молотять день і ніч...»)

Для таких «освітньо»-церковних цілей (повідомлення *Енциклопедії Українознавства*) гетьман Петро Сагайдачний заповідає своє майно. Ніхто не має сумніву щодо вартості гетьманського (непростого) майна. Міцна цементація України «православієм» – гарантована. Водночас гарантію від безробіття в Україні, ще й неабияку гарантію, отримують хмари ісусівського жидо-прославляючого персоналу бурс, братств, монастирів, колегій та академій. І не тільки київських...

Бачимо, що не лише зовнішність атамана Сагайдачного подібна до митрополичо-архимандритської, але і його дії. Під контролем київської архимандрії Запорізька Січ (Стара Січ) лишалась до самої руїни 1709 року. Бо Нова Січ, як побачимо далі, має всі підстави вважатись підконтрольною не київській, а московській архимандрії.

Крім Сагайдачного, жидо-християнізм знаходить собі прихильників і серед інших атаманів. Яворницький подає приклад того («*Запоріжжя в залишках давнини...*» *частина 2: глава 1*), як Запорізький атаман збирає з козаків 20000 карбованців на новий (бо старий «безвартісний») іконостас у головній церкві київо-печерської лаври. На знак подяки атаман отримав дві ікони на благословеніє. Не уточнюється, але й так ясно, що ікони зі старого іконостаса: дай мені, друже, грошей на нові чоботи, а я тобі подарую свої старі – на благословеніє.

Нерозуміння козаками їхньої односторонньої любові до Ісусової банди та відверте чванство цієї банди у ставленні до козаків знаходять свій розвиток і після знищення Січі.

Яворницький розповідає (*там само, глава 2*) цікавий випадок, коли двоє братів Іван і Яків Шияни (вони були козаками до знищення Січі 1775 року, а після того стали простими жителями Нікополя і церковними служителями) купили за свої гроші для церкви дзвін вагою 45 пудів і 18 фунтів, тобто 720 кілограмів. Не знати, з якого металу зроблено дзвін. Тому й ціну його важко визначити. Так чи інакше, метал у 18 столітті добувався і плавився дорожче, ніж тепер. Дзвін братів Шиянів міг коштувати більше за

добру хату, можливо, й не за одну. Припустимо, що церковний дзвін коштує стільки, скільки й козацька гармата. А гармата за твердженням дослідників (Ю.Мицик, «Як козаки воювали») коштувала 442 корови з окремою вартістю кожного пострілу – 9 корів. Тоді приймаючи вартість добротної хати (палацу) за 100 корів, можемо визначити вартість церковного дзвону – 4 палаци.

Хіба знайдеться сміливець, котрий скаже, що «рідний» Ісус разом з «рідною» церквою не підірвали економічну і військову міць Січі? Та й чи тільки економічну і військову? Бо підірвано передусім духовну – рідновірну – міць Січі. Підірвано, зокрема, доблесними ісусівцями Хмельницьким і Мазепою – борцями за «свободу» українського народу. Богдан та Іван не тільки залишали монастирям землю, але й збільшували їхнє багатство новими наданнями та зобов'язували селян до праці на цій землі, монастирі володіли 17% усієї земельної власності (професор Н.Полонська-Василенко, «Історія України», том 2, розділ «Гетьманщина»).

То чи не ці добровільно-примусово віддані ізраїльській партії 17% української землі і зобов'язані (гетьманами) працювати на ній українські селяни (їх логічно 17% ? – рабів Ізраїлю) спонукали гетьманів у війні з поляками та кацапами залучати собі в союзники татарів (вони й зраджують Хмельницького у вирішальний момент) та шведів. Шведи схильні думати, що керовані попами українці, – а їх у Полтавській битві набралось удесятеро менше за шведів, – зрадили.

«Православні» попи вчасно вкажуть українцям на ворогів – католицьких попів.

Чи не тому в незалежній від українців Україні пропонується білим неграм – українцям – славити Хмельницького, Мазепу і козаків?

Яворницький повідомляє: заслуга братів Шиянів в очах нащадків була такою великою, що були зроблені картини братів і повішені в церкві по обидва боки іконостаса. Довго чи ні висіли портрети, але проїздив через ці краї архієрей. Приїхавши до Нікополя, заходить у церкву, наближається до іконостасу, щоб приклястись до ікон. Раптом бачить замість ликів «святих» христуоудників на двох іконах, – зображення облич запорожців (хіба ж вони можуть бути святими?!). Яворницький не повідомляє, але й так ясно, що коли серце архієрея після короткої зупинки (зумовленої небаченим «богохульством») відновило свою звичайну роботу, архієрей засичав від люті, заходячись піною, дослівно за Яворницьким:

– *Православниє, кому ви молитесь?*

– Богу, ваше преосвященство!

– *Кому ви молитесь? Спрашиваю!*

– Богу, ваше преосвященство!

– *Не Богу, а запорожцам! Что это? Идолопоклонство? Убрать немедленно!*

І портрети негайно були прибрані.

Яворницький пише, що потім ці картини були передані археологом Мурзакевичем до одеського «Музею історії та древностей», а в самому Нікополі, на батьківщині братів Шиянів, залишились їхні копії. З часів Яворницького одеський музей міг бути реорганізований і розділений на декілька споріднених установ, наприклад, історичний, краєзнавчий і міський. Це характерно для такого мільйонного міста, як Одеса. Також треба врахувати, що музеї не завжди виставляють оригінали своїх фондів у відкриту експозицію. Тому в Одесі можуть бути копії, а не оригінали портретів братів Шиянів. А з огляду на суттєву віддаленість Одеси від батьківщини Шиянів, понад 300 кілометрів, їхні портрети чи копії можуть бути взагалі відсутні в експозиціях такого міста – «перлини» біля моря. Тому доцільно пошукати їх у Нікополі. Надто, що тут завдяки сприянню безпосередніх нащадків Шиянів копії портретів можуть відповідати оригіналам, чого не

можна сказати з упевненістю про Одесу. В Нікополі вони справді збереглись. Нам випадає нагода побачити їх, прикрашених рушниками.

Але на них нема нічого такого, що було б гіршим за зображення на іконах Ісуса, Марії, Іуди та інших архістратигів та жидо-угодників. Нелюдська любов до Ісуса (нормальна людина не може любити Ісуса) породжує нелюдську, звірячу ненависть до всіх інших, як у випадку з архієреєм та запорожцями.

Були на Січі після Сагайдачного розумні люди. Одного з них неохоче згадує (тобто замовчує) підконтрольна московському православ'ю українська історіографія. Це Кость Гордієнко, кошовий атаман часів Полтавської битви. Він ненавидить Москву і прагне спалити схопленого ним архімандрита Журахівського (про це згодом).

Професор Гоголь цементує Україну «православ'єм» не тільки методом вступу Бульби до «православного» братства. Гарантія цементації – не саме віддання Бульбиних (і не тільки) дітей до заснованих «православними» митрополитами і митрополито-гетьманами осередків-розплідників «православного» монахо-рицарства. Петербурзький професор історії Гоголь посилає (ніби ніколи не існувало й не існує тепер Української Рідної Віри) православного слугу Ісусового – Бульбу з синами – на острів українського лицарства, на острів зі святинями Хорса. Гоголь посилає Бульбу як господаря Хортиці, де Бульба відіграє роль вершителя долі Січі, а його сини – свіжого цементу. Придивившись, бачимо, що Тарас Бульба – другий Байда. Тільки й того, що Гоголь приводить Бульбу на Хортицю на вже ніби законних правах. Бо «православний» гетьман Петро Сагайдачний 1620 року збудував тут Січ, і «православний» Тарас готовий бити себе в груди, що він істинний сподвижник покійного Петра.

Гоголь використовує для означення кузні козацько-православних кадрів слово «бурса-академія», що вказує на події після 1632 року. Гоголь нагадує про вивчення Тарасовим старшим сином Остапом академічної дисципліни богослов'я (починалось не раніше восьмого року навчання бурсака-студента в бурсі-академії). Отже, маємо 1632 + 8 (9) = 1640 (1641). На дворі не раніше, ніж 1640 рік, очевидно – 1641 чи 1642 рік від народження *Господа Бульбиного Ісуса Христа*. Ці дати збігаються з періодом так званого Золотого спокою 1637 – 1647 років, коли поляки тишились своїм безнапасним спокоєм в опанованій ними Україні між серією повстань Остряниці й Павлюка (1637 – 1638 років) та війною Богдана Хмельницького 1648 року.

Сама дата виходу «*Тараса Бульби*» (перший під час професури Гоголя 1835 року, другий після професури, відредагований – 1842 року) вказує на приурочення Гоголем цієї роботи до подій 200-літньої давності (200-літній ювілей подвигів Бульби), тобто до подій 1637 – 1642 років. Це зайвий раз переконує в причетності автора рівноапостольного «*Бульби*» до цеху істориків, а не байкарів.

Професор Дмитро Яворницький (див. «*Запоріжжя...*» частина 1: глава 7) вказує на побудову Сагайдачним Січі на Хортиці не пізніше 1620 року. Неперевершений дослідник Хортиці Яків Новицький («*Острів Хортиця на Дніпрі. Його природа, історія, давнина*» глава 2) востаннє згадує про Січ на Хортиці в умовах війни проти Польщі 1630 року. Також знаємо, що Богдан Хмельницький прибуває 1647 року не на Хортицю, а на Микитинську Січ (вона існує з 1628 по 1652 рік, тобто під час Бульбиної екскурсії на Хортицю) і базується поблизу сучасного Нікополя, що на добрих 100 кілометрів далі від Хортиці, нижче по Дніпру. Звідси й починає Богдан війну 1648 року проти Польщі. Гоголь закінчує повість «*Бульба*» на трагічній ноті, передбачає війну з Польщею, тобто війну Богдана Хмельницького. Все вказує на події з проміжку часу 1637 – 1647 років. Це означає, що Бульбі нема чого робити на Хортиці, та ще й в мирний час. Але професор історії Николай Гоголь (за його спиною «православна» мафія) думає інакше. «Православний» столиці «православної» імперії потрібен, як повітря, «православний» цемент для тримання України у сфері свого імперського впливу, а значить і в покорі. Столиця мобілізує столичний університет в особі професора Гоголя і його посильного – Тараса Бульбу – на Хортицю для остаточного розв'язання «православного» питання на

Запоріжжі. Треба ж на чомусь виховувати мільйони покірних (Москві й Петербургу) українців, зацементованих «православ'єм» козаків, – блаженних нащадків вільних (колись) козаків.

Ясно, що придворний історик Гоголь виконує державне замовлення – затягнути «православний» вузол. Опонент «професора» Гоголя, Тарас Шевченко (незабаром академік) тикає гоголеподібних «професорів» їхнім носом у їхню ж миску:

« ...Головний вузол московської старої внутрішньої політики – православ'є. Неудобозабиваємий Тормоз (*цар Микола-1, наймач Гоголя. – прим. авт.*) по глупоті своїй хотів затягнути цей послабівший вузол і перетягнув. Він тепер на одному волоску тримається...» (*Шевченко, «Щоденник», 17.09.1857*)

Все стає на своє місце. Розуміємо, нащо Ніколай Гоголь творив «*Вечори...*» та «*Ночі...*» напередодні Купала та перед Різдом. Гоголь (гогольмафія) ганьбить Українську Рідну Віру. Все, що близьке українському серцю, гогольмафія таврує – бесовство. «*Вечорами...*» та «*Ночами...*» «професор» історії Гоголь виконує якщо й не підготовчу (для цементациї) роботу, то принаймні паралельну роботу (для знищення історичних багатвікових здобутків).

Якщо сьогодні намагатися з'ясувати у Хортицьких і Запорізьких істориків та краєзнавців хоч би дециму, яка б указала на ненависть Січі до Москви, вони нічого про це не повідомлять, навіть якщо вони це й знають; навіть якщо це й належить до їхніх обов'язків. Чому? Тому що ненависть православної Січі може проявлятися тільки щодо бусурманських Туреччини і Кримського ханства та до католицької Польщі. Ненависть до Москви? *Та Ви що? В школі не учілись? Москва – столиця нашої Родіни! Што? Как это, – какой Родіни? Конечно – СССР! СНГ, – если хотите. А какая разница?*

Знати і поширювати відомості про таку яскраву постать як фанатичний ненависник усього московського гетьман Запоріжжя Кость Гордієнко, чи про ворожу московську фортецю Кам'яний Затон під самим боком у Січі (на протилежному березі Дніпра), – зась.

Хрестячись і молячись, Сагайдачний прогавив процес приготування «православного» промосковського цементу, що й призвело до появи тріщини у вигляді одного зі «спадкоємців» Сагайдачного на посту гетьмана Запорізької Січі, запеклого антикацапа – Костя Гордієнка.

Кость Гордієнко – один з небагатьох запорожців, хто виступає в Полтавській битві проти царя Петра-1. Крім своєї природної ненависті до Москви, Гордієнко шаленіє від зведеного Москвою Кам'яного Затону.

Кацапи з Кам'яного Затону провокують запорожців, нападають на них і навіть беруть у полон поодиноких запорожців, які законно промишляють рибальством і мисливством у своїх споконвічних степах і Дніпрових плавнях! Налаштований початково промосковськи гетьман України Мазепа стримує намагання гетьмана Запорізької Січі Гордієнка пошматувати кацапів (разом з їхнім Кам'яним Затонем) і розкидати по степу на поживу крукам.

Здійснити цей план випадає нагода з початком Полтавської битви, коли, наплювавши на його «височество» московського царя Петра-1, Мазепа сам радить Гордієнкові розорити Кам'яний Затон, – кацапське зміїне кубло під самим серцем Січі. Це й було зроблено без вагань і з радістю.

Москва не припиняє втручатися в життя запорожців, і київська архімандрія активно їй помагає в цьому. Через свої посольства і за сприяння київської православної архімандрії Москва грішми і дипломатією прагне схилити гордих Гордієнківців на свій бік. Але їй у цьому аж ніяк не щастить.

Професор Яворницький («*Історія Запорізьких козаків*», том 3, глава 14 – 15) сповнений гордістю:

« ...Молоді козаки під керівництвом кошового отамана Гордієнка відібрали у прибулих на Січ царських послів гроші, а їх самих почали безчестити: архімандрита

Межигірського монастиря Журахівського назвали шпигом і погрожували спалити його в смоляній бочці, а інших – убити або потопити... Потім безчестили самого царя і зажадали для України такої волі, як і для самої Запорізької Січі; влади над економікою прикордонних з Січчю районів і ліквідації царських фортець на українських ріках і біля Кам'яного Затону... Мазепа також приєднався до вимог скинути московську навалу і розорити Кам'яний Затон і московські фортеці по річці Самарі...»

Очевидно Запорожці знищили московський гарнізон Кам'яного Затону, але саму фортецю зруйнували частково. Бо Яворницький вказує (*там само*) на появу в Кам'яному Затоні нових – це якась гідра! – кацапських полків, ще й на спробу кацапів (з допомогою миргородського полковника і майбутнього «православного» гетьмана з відповідним іменем Данило Апостол) перемінити керівництво в самій Січі. Царю стало відомо, яким духом дихав на нього кошовий Гордієнко.

Яворницький каже, що за місяць до Полтавської битви «православний» цар оголошує Гордієнка дьяволом, а всіх запорожців – *ізмєнниками*.

Вони не могли не бути ізмєнниками.

Знаємо, що Мазепа став гетьманом (1687 р.) безпосередньо після того, як московський «православний» патріархат (ще не привласнений Петром-1) перекупив (1686 р.) українських «православних» у константинопольського «православного» патріархату.

«Православний» цар посилає колишнього полковника Запорізької Січі, що перекинувся на бік царя, Ігната Галагана, разом з царським намісником Меншіковим на знищення «православної» Січі. Найбільше постаріється Ігнат Галаган.

«...Галаган діяв з особливим звірством. Робив таке, чого й за древніх мучителів не водилося: мертвих із гробів багатьох, не тільки їх товариства, але й ченців відкопували, голови їм відсікали, шкіру лупили і вішали...» (*Там само*)

Як тут не згадати Великого Кобзаря? *Поема «Сон»*:

«...Котилися й наші козачі дурні голови за правду, за віру Христову!...»

Стара Січ, Чортомлицька, впала 15 травня 1709 року.

Поблизу сучасного Нікополя була спочатку Микитинська, а потім Чортомлицька Січ. Сьогодні це місце затоплене водами Каховського моря на Дніпрі. Та навіть при всій 4-кілометровій ширині (відносно невеликій) Дніпра добре видно (на протилежному березі) сучасну Кам'янку Дніпровську на місці зруйнованого кацапського Кам'яного Затону.

Запорожці бачили Кам'яний Затон багато краще, ніж ми зараз бачимо Кам'янку Дніпровську і реактори Запорізької атомної електростанції (Енергодар).

Можна тільки уявити, що відчували запорожці, особливо Кость Гордієнко, бачивши перед собою «любих» їхньому серцю кацапів. Що коїлося в душі запорожців (нащадків древніх лицарів Дажбога, Перуна, Хорса), цих володарів Хортиці, Дніпра і безмежних просторів Запоріжжя. Володарів ще з часів першої та другої хвилі відхідників на Січ. Володарів ще від початку людської цивілізації. Як кипіли їхні серця і голови, коли Москва влаштувала перед самісінькими їхніми очима балаган, Кам'яний Затон, сама назва якого визначила долю – затонув під товщею води Каховського моря.

А щоб серця і голови не кипіли ні в самих Січовиків, ані в їхніх нащадків, то треба відрубати голову Гордієнкові – серце саме зупиниться. Коли весь світ знає про забезпечення Гордієнком відступу (переправи через Дніпро біля Переволочної) Мазепи і Карла-12 після Полтавської битви та про перебування Гордієнка в Олешківській Січі через десятки років після Полтави, потворний мулат *великої Московії*, придворний історик і поет *Александр Пушкін («Історія Петра», розділ 1709, «Перед Полтавською битвою»)* повідомляє, що він краще знає, як усе відбувалось і що за декілька місяців до Полтавської битви...

«...Гордієнко бил схвачен нашимі полковніками, і єму отрубілі голову...»

Не сподівавшись такого віроломства з боку «православної» Москви, православні козаки після падіння Старої Січі мандрують вниз по Дніпру до володінь турецького султана і засновують там Олешківську Січ (від назви поселення Олешки, там, де зараз Цюрупинськ поблизу Херсона). Не треба думати, що попи лишаються вірними запорожцям і супроводжують козаків у їхньому вимушеному переселенні. Яворницький сповіщає («*Запоріжжя в залишках давнини...*» частина 2: глава 5) про прибуття духовенства пізніше, і то іноземного духовенства (очевидно, з метою переманити козацтво з підконтрольного Москві «православного» табору в підпорядкування іншого табору Ісуса Христоса). Бо бачимо тут відповідні дії «православної» Москви, інтереси якої могли бути (боже упасі!) покривджені:

«...Духовенство прибуло до них вже пізніше, частково з Польщі, частково з Афона, а частково з Єрусалиму і Константинополя. Так, на цей час настоятелем військового духовенства в Олешках був архімандрит Гавриїл, родом грек, і тільки з 1728 року прибув до них православний російський священик Дідушкінський...»

Почата 1728 року робота архімандрита Дідушкінського увінчується успіхом. Після деяких вагань (в умовах Російсько-Турецької війни), коли Росія боїться мати козацтво за ворога і запрошує його на свій бік лінії російсько-турецького фронту, козацтво погоджується (Дідушкінський відробляє гроші Москви) перейти на бік Росії і 1734 року засновує Нову Січ на річці Підпільній, все біля того ж Микитиново, тобто біля Нікополя. Тут починається московське намісництво як у самій Січі (Новій Січі), так і на її північних околицях. Московське намісництво у вигляді московських окопів, так званого Ново-Січенського ретраншементу. Московський Ново-Січенський ретраншемент для своєї безпеки розташовується на північ від козацьких поселень, тобто в бік Росії. А козацькі поселення, відповідно, розташовуються на південь від московського ретраншементу, тобто в бік турків. Таким чином запорожці стали гарматним м'ясом у війні Росії з Туреччиною. Яворницький висловлює (*там само, глава 6*) ставлення запорожців до такої турботи з боку Москви:

«...Вздовж ріки Підпільної тягнулись так звані слободи запорозьких козаків, а північніше від них стояли комендантський будинок, офіцерські та інженерні квартири, солдатські казарми, артилерійські склади, порохові погребі і солдатська гауптвахта, які утворювали так званий Ново-Січенський ретраншемент. Ретраншемент влаштований в Січі російським урядом з видимою метою помагати козакам у їхній війні з турками, а в дійсності тримати їх у своїх руках. Запорожці прекрасно розуміли мету побудови російським урядом Ново-Січенського ретраншементу, висловлюючи це інакомовно приказкою: «засіла нам московська болячка в печінках...»»

Через 30 років після заснування (1734 р.) Нової Січі з відповідними московськими болячками, тобто 1764 року, цариця православної Росії Катерина-2 примушує гетьмана православної України Кирила Розумовського зректись гетьманства, тобто віддати без бою владу. Бо ми ж усі православні! Он і гетьман Сагайдачний боровся за православіє, і гетьман Хмельницький забажав піти під крило православної Москви. Це ж вам не якась бусурманська Туреччина чи католицька Польща! А ще через 11 років цариця Катерина без бою бере (1775 р.) християнсько-смиренну (та ослаблену московськими болячками) Січ і стирає її з лица Землі, щоб і духу не лишилось. Справді, без бою. Бо християнсько-смиренні не могли діяти інакше...

Якщо Михайло Слабошпицький («З голосу нашої Клію», ст. 99) коротко подає відомості про архімандрита Сокольського (він радник останнього кошового Запорізької Січі Калнишевського), який закликав Січовиків не проливати християнської крові, то Лев Силенко («Мага Віра», День 26, розділ 709 – 714), посилаючись на істориків Грушевського, Крип'якевича, Аркаса, конкретизує:

«...Архімандрит Сокольський доносить київському митрополиту Гавриїлові, який є ставлеником московського патріарха (їдеться, очевидно, про московського чиновника високого рангу, необов'язково патріарха, посаду якого скасовано раніше Петром-1. – прим. авт.)). Архімандриту Сокольському московська «Тайна Канцелярія» доручила виконати такі обов'язки, які виконав архімандрит Мелхиседек Значко-Яворський, намовивши гетьмана Залізняка і полковника Гонту (*зайдамацьких ватажків. – прим. авт.*) ставитися з довір'ям до московського генерала Кречетнікова... Московський генерал Текелій, маючи наказ з Московії, оточив Січ... «Битися будемо! Геть москалів із землі нашої матері – Січі Запорозької! Геть вторжників жорстоких, які катували Залізняка, Гонту! І тепер вторгнулися в запорозьку хату, щоб запорозьких дітей поробити московськими рабами. Кари москалям!» – кричали запорожці, ждучи наказу іти до бою. І появився «троянський кінь»: архімандрит Сокольський. Він цілував образ Покрови і казав кошовому Петрові Калнишевському, що «Господь Бог Христос покарає його, коли він почне проливати «православну християнську кров»...». Отаким способом насилу вгамували більшість завзятих Січовиків, і старшина пішла з хлібом-сіллю до Текелія, бо сподівалася, що покірством запобіжить якоїсь ласки. Текелій прийняв їх ласкаво, але незабаром арештував їх і одправив до Петербурга... Запорожці, які знали, що «попи і архімандрити – брехня», тікали на Кубань. Монахи після зруйнування Запорізької Січі отримали дар від матері-цариці Катерини-2» 1620 десятин родючої землі, відібраної у Запорозьких козаків. Монахи експлуатували кріпаків, які жили і працювали на монастирських землях, і казали їм не думати про вольності «і о козачестве молчать». Москалі (руськіє) арештованих українців відпровалили на катування до Петербурга, ограбувавши їх. В арештованого Калнишевського «забрали 50000 рублів і кілька сот червонців, 639 коней, до 1000 штук рогатої худоби, 14000 овець. Розмірно багатими були й рядові запорожці... Хто з москалів скільки отримав (після зруйнування Запорозької Січі) десятин родючої, густо українською кров'ю политої землі? Юсупов (генерал-майор, потомок Астраханського хана Ісуба, тепер «настоящий рускій», гордість історії Московської) отримав 12600 десятин; В'яземський (генерал, прокурор) 100000 десятин; Прозоровський (генерал-поручик) – 12400; Сабуров (прокурор) – 6600; Семічев (статський саветнік) – 6250... 95 осіб отримало від Катерини-2 602302 десятини землі Запорозької Січі. Рабовласники, щоб «казьонніє крестяни»-українці були смиренними, обдарували попів і архімандритів соболями, золотими хрестами, ризами і вони у церквах рекли: «Православні християни, коріться своїм господам, хранителям православія, *чтоб єсмі вовеки всі єдино билі в стаде Господа Христа*». Катерина-2 не забула й за тих, які зрадили український народ, ставши лакеями Московитії. Їм вона також трохи подарувала їхньої (запорозької) землі. Гараджа (запорозький старшина) отримав 3005 десятин (*це приблизно територія Хортиці. – прим. авт.*); Гордієнко (*старшина, очевидно тезка колишнього кошового Гордієнка. – авт.*) – 3046 десятин (*приблизно територія Хортиці. – авт.*)... Полковники Кулик, Чорний, Пелех, Порохня в «кандалах» привезені в Москву на катування. Хто витримав татарські тортури біля стін Кремля, був на вічну каторгу засланий на Сибір. Інші з кайданами на руках були разом з Калнишевським запроторені на острів Білого моря, на Соловки...»

Гоголь правильно розуміє Катерину! Професор історії підхопить заклик російської цариці і під виглядом боротьби за православну ідею вкладе в уста Бульби клич боротьби проти вічних *ізмєнників* «православної» Росії, хохлов. Щоб і духу не було тих, хто проти

«православія»! Що? Для цього треба вбивати своїх дітей? Бульба вирячить очі і скаже своєму сину таке, що весь світ здригнеться. Скаже таке, що весь не«православний» (анти«православний») світ знатиме про міцність «православного» цементу: «Я тебе породив, я тебе і вб'ю».

А щоб духу не лишилось, «добра» матінка-цариця наказує заселити землі колишнього Війська Запорізького (в межах сучасної Запорізької, Дніпропетровської, Херсонської, Кіровоградської і частково Донецької області) приходьками без розбору: молдаванами, сербами, греками, ну і, звичайно ж, «освободителями» юга Росії от Турецького іга – кацапами. Це про них, що своїми лаптями принесли холод в Україну, розповідає знайомий нам співбесідник Яворницького, 116-річний дід Розсолота.

Саме ж серце Січі, острів Хортицю, з навколишніми землями материкових берегів Дніпра, цариця Катерина-2 1789 року по-царськи дарує! – дає у власність! – християнській секті меннонітів, прибулій з бідних німецьких земель для отримання такого царського подарунку. Що там якісь українці? Ось німці, – це те, що треба!

Особливість секти меннонітів полягає в цілковитій відсутності войовничості її членів. Розрахунок робиться на те, що відсутність войовничості у меннонітів пошириться (не в останню чергу завдяки привілейованому стану меннонітів) на їхнє українське оточення, аби навіки зник войовничий дух лицарів Перуна і Хорса, дух Хортиці, Січі. Зараз нема документальних свідчень про таку домовленість імператриці з меннонітами. Втім, якщо є дерево, то мусить бути і коріння.

Менноніти – це різновид баптистів. Вони справді вплинули на змішане (Катериною-2) українське середовище, даючи українцям уроки (штунде, stunde, по-німецьки урок) своєї специфічної покірності та особливої зневаги до зброї. Це видно з того, що від початку 19 століття, тобто через якийсь десяток-другий років після розселення на Хортиці і навколо неї, менноніти заштундували таку кількість людей з числа українського оточення, що почалися недобори в армію з причин релігійної мотивації – українці відмовлялись брати до рук зброю...

Інший факт доводить, що штундизм в російській імперії – чисто українське явище (у географічному розумінні). Йдеться про відомі випадки царських указів про заборону штундизму в 19 столітті (після Катерини-2) саме в Україні. В таких несприятливих умовах штунди йдуть у підпілля. Вони змішуються з іншими сектами баптистського напрямку. Тому в наш час штундами називають усіх христосівців, що не ходять до церкви, не визнають ікон, не визнають святих угодників і церковних свят. По-народному – коли віруючі, а коли штунди. Раціональність у всьому – ось їхня позитивна риса. Відсутність ікон, «святих», церкви як притону з вимаганням грошей визначає відсутність численних церковних свят і грошових зборів, а значить, і дає можливість присвятити більше часу роботі з відповідним покращенням власного матеріального стану.

Раціональність, раціональність і ще раз раціональність! Ось девіз кожного менноніта, що поширився і на його українського учня – штунду.

Раціонально треба ставитись і до подарунків, зокрема до Хортиці.

Існує пояснення, згідно з яким менноніти надумали покинути Україну 1916 року не інакше як у зв'язку з переслідуваннями, яких вони зазнали від царського уряду за свою відмову від служби в армії під час Першої світової війни 1914 – 1918 років. Але чому переслідування починаються аж на другому році війни? Невже два роки війна не вимагає солдат, а 1916 року різко щось припекло? Справді, припекло, тільки не російському військовому відомству, а самим меннонітам. Вони, як істинні раціоналісти, не можуть допустити, щоб добро пропало. В Європі вже півстоліття триває (внаслідок революцій) скасування приватної власності на землю. Насамперед, це стосується великих землеволодінь. Але де гарантія, що процес не перекинеться і на дрібні? Та й що вважати дрібним? Розважати нема часу. До початку російської Лютневої революції 1917 року лишаються лічені місяці. (Деякі історики, наприклад, Нагаєвський, стверджують, що фактично ця революція відбулась кабінетно ще наприкінці 1916 року). Площа Хортиці

2757 десятин, тобто 3033 гектари. Володіє нею колонія меннонітів з 18 господарів. Якщо розглядати Хортицю як власність однієї колонії, то це велике землеволодіння і підлягає націоналізації (згідно з гаслом революції). А якщо поділити на 18? Та хіба знаєш, які норми встановить революція? Ясно, що революція – явище плановане! Але також ясно, що перебіг революції – стихійний! Краще не ризикувати. Раціональні Ісусівці, менноніти, порадившись між собою, не зволікаючи знаходять в умовах Першої світової війни спосіб впливу на місцеву владу Олександрівська (стара назва міста Запоріжжя) і продають українську язичницьку святиню місцевому підрозділу влади «православно-христосівської російської імперії». Менноніти фактично продають подарунок, отриманий від російської цариці Катерини-2; продають російському царю Миколі-2. Оце так «православна» матушка Росія розводить своїх «православних» вірнопідданих хохлюїв?

З приводу такої торгівлі Яків Новицький (автор книги «Острів Хортиця...» 1876 року) перевидає свою книгу 1917 року, безпосередньо після торгівлі Хортицею 1916 року. В розділі I він зазначає:

«...Менноніти вирішили спродати (наче купу гарбузів. – прим. авт.) острів Хортицю місту Олександрівську 3 грудня 1916 року за 772350 рублів, тобто 280 рублів за десятину...»

Такий преїскурант називають і сучасні історики Хортиці: вони можуть підказати, де і в яких фондах можна знайти збережений оригінал купчого документу.

Спродавши Хортицю в грудні 1916 року, менноніти не зволікають і перебираються на американський континент, до Канади, де й зустрічають Новий 1917 рік. До початку лютого 1917 року революції в Росії, що переросла в большевицький переворот того ж року з цілковитим одержавленням землі, залишалось півтора місяця.

Енциклопедія 1913 року (редактор Павленко) подає такі відомості про рубль:

«...3 1897 року 1 рубль = 17 долей чистого золота = 0,001846 фунта чистого золота. 1 фунт = 0,4095 кілограма...»

Значить, жидо-християнські менноніти прийшли в Україну голі й босі, попрацювали над викоріненням чистого українського духу і, взявши чисте золото за Хортицю, пішли до Канади, лишивши Україну «ощасливлену» штундизмом.

$772350 \text{ рублів} \times 0,001846 \times 0,4095 = 584 \text{ кілограми чистого золота.}$

За теперішніх цін це близько 6 мільйонів доларів. Враховуючи бум на золото в травні 2006 року (40 доларів за 1 грам), це (584 кілограми) становить 23 мільйони доларів. У зв'язку з коливанням цін на золото, нам буде корисно визначити не абсолютну (грошову) вартість Хортиці, а відносну. Тобто порівняти частку, утворену відношенням території Хортиці до території України, з часткою, утвореною відношенням 584 кілограмів золота до золотого запасу України (він офіційно становить 16,5 тон золота).

Територія Хортиці становить 2757 десятин, тобто $2757 \times 1,1 = 3033$ гектари. Територія України становить 604000 кв. Км, тобто 60400000 гектарів. Отже, Хортиця становить $3033 / 60400000 = 0,00005$ території України. Щодо золота, Хортиця становить $584 / 16500 = 0,035$ золотого запасу України. Іншими словами – золотий еквівалент Хортиці перевищує в 700 (!) разів територіальний еквівалент ($0,035 / 0,00005 = 700$)...

Хто не працює головою, той працює руками й ногами.

Ось менноніти, наприклад, засвоїли Ісусову науку викорінення войовничого духу, додали до неї власного раціоналізму, та й мають золото. Ще й продукції, вирощеної на Хортиці за 127 років володіння нею, продали на мільйон рублів, тобто за тону золота. А скільки менноніти привласнили собі знайдених скарбів, – косацьких і козацьких, захованих в землі, печерах, скелях, воді?..

Сьогодні на Хортиці для потіхи «православним» українцям будується Січ на взір Січей православно-козацького періоду, з церквою, хрестами, але без духу українського.

Якщо станемо на найвищому місці Хортиці, там, де тепер вмонтовано величезний хрест, тобто поставлено хрест на Хортицю і на Україну, фактично похоронено її, багрянцями закрито і розп'ятієм добито, то ці жидо-християнські декорації побачимо...

З греблі ДніпроГЕСу, хоча й з іншої точки зору, побачимо все ту ж картину.

Але що це?!

Я чую чийсь слова!

Так, це давні, майже древні слова!

І як же точно вони відповідають теперішній дійсності!

Однозначно – це пророцтво! Чиє?!

Світе тихий, краю милий,
Моя Україно!..

.....

Світе ясний! Світе тихий!
Світе вольний, несповитий!
За що ж тебе, світе-брате,
В своїй добрій теплій хаті
Оковано, омурано
(Премудрого одурено),
Багрянцями закрито
І розп'ятієм добито?

Не добито! Стрепенися
Та над нами просвітися,
Просвітися!.. Будем, брате,
З багрянців онучі дроти,
Люльки з кадил закурятися,
Іконами піч топити,
А кропилом будем, брате,
Нову хату вимітати!

Та це ж наш Кобзар!

Але як? Як він міг за стільки років передбачити все це?

На те він і пророк!

(Ст. 34 – 74)

Примітки.

1. Повну версію праці Орія «Козацтво чи косацтво? Ганьба чи слава Україні?» можна придбати в Українській Народній Книгарні, розташованій у підземному переході на площі Слави (зупинки тролейбуса №38, автобусів №24, 55, 62) в Києві.

2. Станом на кінець січня 2015 р. золотий запас України становив уже 24,63 тони. Тож, золота частка Хортиці знизилася до 0,024, але все одно перевищує земельну частку приблизно в 480 разів!

3. Церкву на території острова Хортиця відбудували 2007 р. коштом ВАТ «Металургійний комбінат «Запоріжсталь»» (на час написання Орієвої праці 2006 р. там ще велося будівництво), тож, знаймо, хто спаплюжив козацьку святу землю в нинішній період!